

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

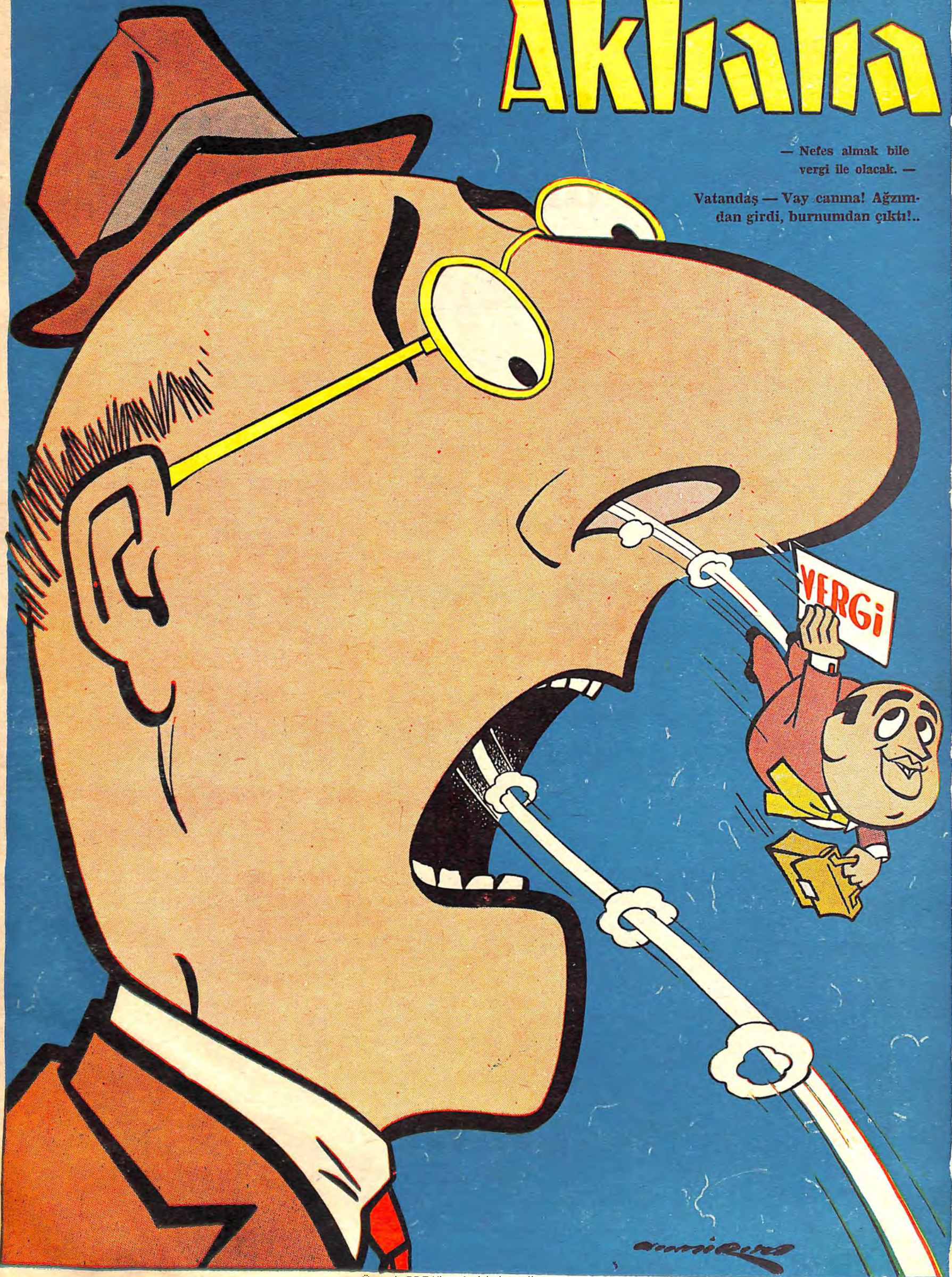
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

— Nefes almak bile
vergi ile olacak. —

Vatandaş — Vay canına! Ağzım-
dan girdi, burnumdan çıktı!..

renklerden korkmayın! Altinyıldız DRALEN giyin!

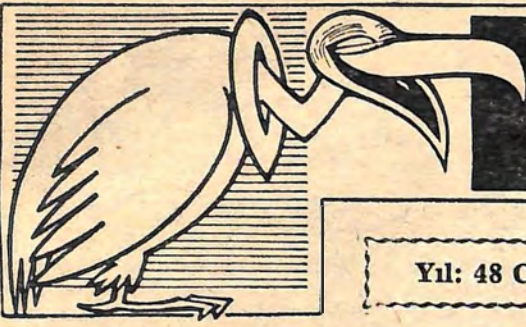

Bu yıl renklerden korkmak yok!
Altinyıldız Dralen, 1970 İngiliz ve
İtalyan erkek modasını
yurdumuza getiren kumaştır.
Mavilerden bir mavi, sarılardan
bir sarı seçin... ve bejlerin en tatlısını.
Altinyıldız Dralen, değişik renkleri ve
enfes desenleriyle yazlık erkek giyiminde en son yeniliktir.
Dayanıklıdır. Buruşmaz. Çok iyi ütü tutar.

Altinyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 25

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

10 Haziran 1970

EKMEK, KÂĞIT VE ÖTESİ...

KÂĞIDA bir yılda ikinci zam.. Ekmeğe bir ayda ikinci zam.. Dünyada adam başına en az kâğıt kullanan ve en çok ekmeği yiyen ülkelerdeniz. İkisi de kötü... Kişiye düşen kâğıt sarfiyatı çok olmalı ve ekmeğe az yenmeli. Uygur ülkelerde beslenme, ekmeğin dışındaki besinlerle sağlandığı gibi; gazetesinden kitabına, dergisinden peçetesine kadar her alanda kâğıt harcaması da fazla...

Bizim Anadolu'muzda ise birinci nimet yufka ekmeği.. ıslat ıslat ye.. ıslat ıslat ye.. açlığı bastırmak için vazgeçemediğimiz gıdamızdır ekmeğe... Ama her yıl limanlarımıza yabancı buğday gemileri yanaşmasa halimiz harap.

Biz, Atatürk zamanında buğday ihraç eden millettik..

Ne oldu böyle bize? Göze mi geldik, büyü mü yaptılar, iyi saatte olsunları mı kızdırdık?

Hiçbiri değil...

Kötü tarım politikası, bir çeyrek yüzyılda, Türkiye'yi buğday ithal eden memleket durumuna düşürdü. Ve kötü eğitim politikası, kâğıt harcamasını artırmadı. Okuması-yazması kıt bir toplumun çocuklarıyız. Köylerimizde elektrik yok. Altmışbin köylüğe dağılmış kırkbin aşkın muhtarlıkta elektrikle aydınlanmış olanlar bine varmamış. Gazyağı lâmbasının isli ışığında ve ortaçağ karanlığında yaşayan alfabetik köylümüz ne yapsın gazeteyi, ne yapsın dergiyi, ne yapsın kitabı?

Tren yollarında vagonların dibinde:

— Gazete.. gazete.. diye çığırarak koşuşan köylü çocukları mı Türkiye'de adam başına düşen kâğıt sarfiyatını artıracaklar?

Ak kâğıt üstündeki kara yazıyı tanımayan milyonlarca okul çağında çocuğumuz var bizim...

Ve katıksız ekmeğe beslenmeye çabalayan milyonlarca vatandaşımız var bizim...

Sözün kısası, kâğıdı az kullanıp ekmeğe çok muhtaç olan bir toplumda kâğıda bir yılda ikinci kere zam, ekmeğe bir ayda ikinci zam...

Ne demektir bu?

Kafanın ve midenin gıdasını pahalaştırmak demektir bu...

Ama içinizden birisi çıkar da:

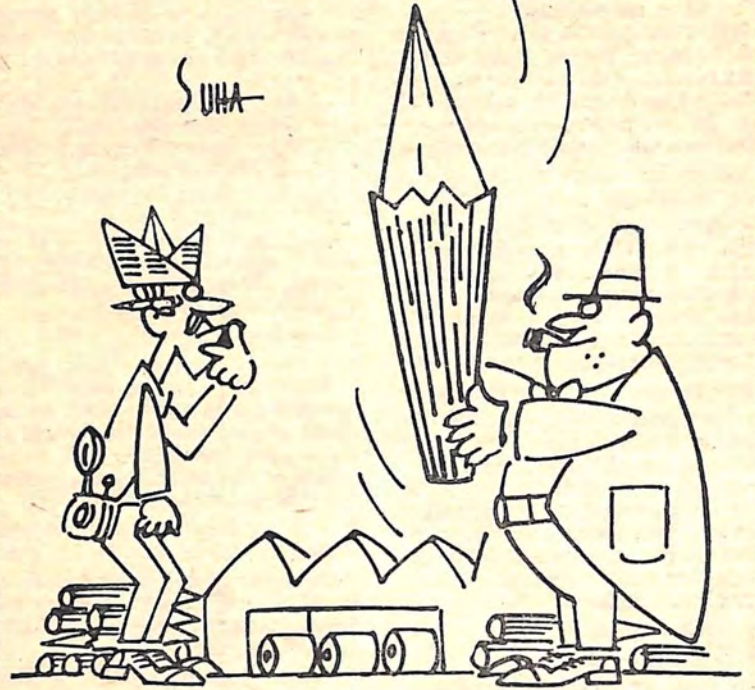
— İlâhi Akbaba, bana fiyatı artırmayan bir madde gösterir misin? diye sorarsa da verilecek cevabı bulmak çok zordur.

İğneden ipliğe, soba borusundan ilâca kadar her madde öylesine bir pahalalanıyor ki, ardından yetişmek mümkün değil.

Fiyat etiketlerindeki rakamlar bir sürat yarışındaki atletler gibi birbirinden geri kalmamak için sanki canlarını dişlerine takmış, koşuyorlar. Vergili zam mı istersiniz, zamlı vergi mi? Bütün ihtiyaç maddeleri birden, dargelirli vatandaşın faltarşı gibi açılmış gözleri önünde pahalılık merdivenini tırmanıyorlar.

Böyle bir durumda fiyatı artırmayan ve ucuzlayan şeyler de vardır: Onlar da utanmazlık, pervasızlık,

— Gazete kâğıdına yine zam yapıldı. —

— Kâğıdı bu odundan imal ediyoruz artık!..

namussuzluk, yüzüzlük gibi şeylerdir. Hani bir Amerikan bilmecesin de:

— İçinden alındıkça büyüyen nedir? diye sorulur.

Cevap ilginçtir:

— Çukur!

Bunun gibi:

— Fiyatlar yükseldikçe düşen şey nedir? diye sorulduğu zaman verilecek bir cevap var:

— Vatandaşın hayat seviyesi!

Gerçekten de manzara acıdır. Gazetelerde yağmur duasına çıkan Anadolu köylüsünün resimleri yayımlanıyor arada bir... Halk, sanki Allah babadan doğru dürüst yağmur değil de zam yağmuru istemiş gibi... Bu yağmurun ıslatmadığı bir tek madde kalmadı piyasada... Hani Personel Kanunu bir çıksa, maaşlar bir artsa da memurun elinden parasını hemen alırsak diye çarşı-pazar nöbette bekliyor.

Demek ki Başbakan Süleyman Demirel kabinesinin giderayak seçmene hediyesi buymuş...

Ve bu hediye seçmene lâıyk görenler daha altı-yedi ay önce:

— Seçimlerde biz kazandık, millet iktidarı bize lâıyk gördü, sandıktan biz çıktık, emaneti gereğince taşıyacağız.. diye nutuklar atıyorlardı.

Şimdi seçmen vatandaş saçını başını yolup:

— Hey gidi!.. Ne akılsız başım varmış... Ben ne yaptım, ne ettim de bu adamlara oy verdim.. diye dövünüyor.

Dövünsün bakalım...

Kızını dövmeyen, dizini döver diye bir atasözü vardır. Bunun gibi bizim saf vatandaş seçim zamanı partisini över, sonra da kafasını döver.

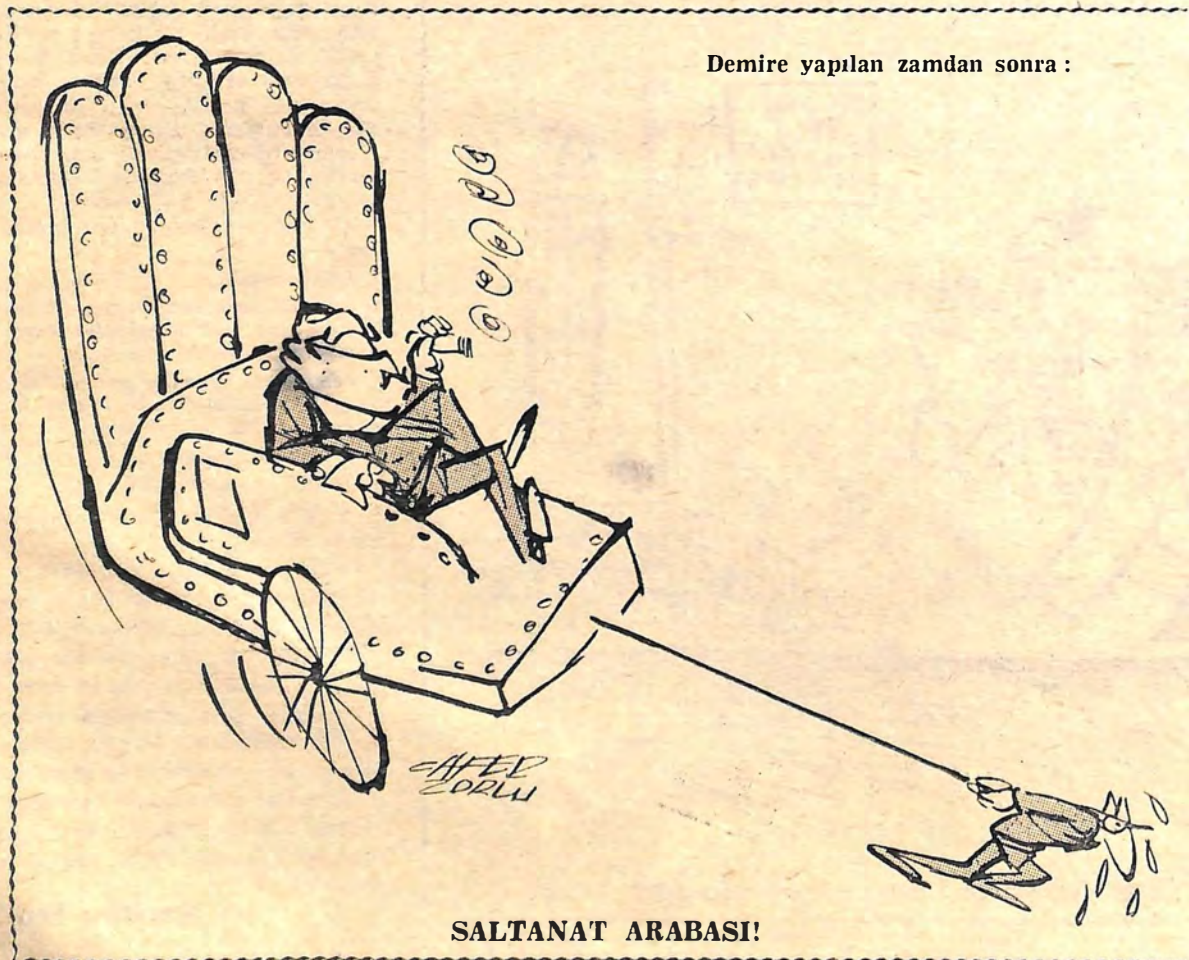
Dünyada adam başına en az kâğıt kullanan ve en çok ekmeği yiyen bir yoksul ulusun seçim dramıdır bu... Her dört yılda bir:

— Artık bu sefer akıllandık.. der, ama akıllanmadığımızı görürüz. Bu sefer öylesine bir cilveyle vatandaşın kazık attı ki iktidar, artık cümle âlemin gözleri açıldı mı dersiniz?

Kimbilir?..

AKBABA

Demire yapılan zamdan sonra :

SALTANAT ARABASI!

Seks-Atom uzay çağı

MUZAFFER İZGÜ

9 LKÇAĞ, Ortaçağ, Yeniçağ, Ya-
kınçağ... Artık Yakınçağ da
ömrünü tamamlamış, dünya
yeni bir çağın içine girmişti. Ama
bu çağ ne çağydı, bir İstanbul'un
alınışı gibi, bir Fransız ihtilali gibi,
bu yeni çağı hangi olayla başlatma-
lı ve adına ne demeliydi?

İşte, tüm milletlerin ulusları, ça-
ğın başlangıç olayını tesbit etmek,
aynı zamanda çağa yeni bir ad koya-
bilmek için zengin bir ülkenin bü-
yük bir şehrindeki en güzel otelin
konferans salonunda toplanmışlardı.

Her zaman olduğu gibi ilk sözü A-
merikan delegesi aldı:

— Arkadaşlar, dedi, şöyle bir par-
çacık elinizi vicdanınıza koyacak ol-
ursanız, aynı zamanda başarılarımızı
kıskanmayacak olursanız, şunu
bilmelisiniz ki, çağın en önemli ola-
yı ulusumun Ay'a gitmesi ve oraya
Amerikan bayrağını dikmesidir.

Rus delegesi, hemen ayağa fırladı:

— Arkadaşlar, dedi, bu başarı ta-
mamen Rus milletine aittir. Gerçi
biz Ay'a gitmedik ama, inşallah ya-
kında Merih'e gideceğiz. Ve oradan
size dil çıkaracağız. Bizim milleti-
miz öyle ufak dolmuş seferlerini ba-
şarıymış gibi gösterecek kadar gör-
memiş bir millet değildir.

Amerikan delegesi bağırdı:

— Hakaret ediyorsunuz!...

Rus delegesi bağırdı:

— Esas siz hakaret ediyorsunuz!
Bizim başarılarımızı kendi başarıla-
rınız gibi göstermeye çalışıyorsunuz.
Soruyorum delege arkadaşlara, ilk
kez havada yürüyen kozmonot kim-
dir? İlk kez feza köpeği salan
kimdir?

Amerikan delegesi, boğazını yırt-
tarcasına bağırdı:

— Arkadaş, dedi, biz burada kö-
peklerin başarılarından bahsetmiyo-
ruz, insanların başarılarından bah-
sediyoruz.

Öyle kızdı ki Rus delegesi bu sö-
ze, cebinden çıkardığı votka şişesi-
ni Amerikan delegesine attı. Bere-
ket şişe, Küba delegesinin başında
parçalandı da, büyük bir siyasi
skandal çıkmadı. Amerikan delege-
si:

— Hele bir çarpsaydı kafama o
şişe, derhal basardım, dedi.

— Ben basamaz mıydım sanki?
diye bağırdı Rus delegesi.

Ancak, o zaman müdahale etti top-
lantı başkanı:

— Ayıptır arkadaşlar, basit bir
mesele için, kırmızı düğmelere bas-
tırmak, dünyayı kana bulamak hiç
de doğru değildir, dedi.

Amerikan delegesi:

— Arkadaşlar, dedi tekrar, çok ri-
ca ediyorum, çağın başlangıcı olarak
Amerika'nın Ay'a ayak basış tarihini
kabul edelim, çünkü bu konuda 130
milyar lira harcadık...

Danimarka delegesi olan bikinili
bir âhu, mikrofona gelerek:

— Haydi bakalım, kararınızı verin
muhterem delege arkadaşlar, dedi.

Şöyle bir döndü mikrofona ba-
şında, ilk kez sütyenini çıkardı attı.
Sonra, saçındaki tokayı, ardından
belindeki kemeri...

Kongre üyeleri, hep bir ağızdan,
ama başka başka dillerde:

— Çıkar, çıkar, onu da çıkar!...
diye bağırmağa başladılar.

Bayan üye, dayanamadı ve isteği
yerine getirdi. Salon, uğuldamaya,
göbekliler terlemeye, göbeksizler
yutkunmaya başladılar. Arap mem-
leketlerinden bir tanesinin delegesi

derhal mikrofona fırladıysa da, Da-
nimarka'lı bayan üye bir judo ha-
reketiyle arap delegayı tekrar geldi-
ği yere yolladı.

Bayan delege:

— Muhterem kongre üyeleri, diye
söze başladı. Sorarım size, bundan
bir kaç yıl önce böyle bir üye kar-
şınızda çırpılacak soyunabilir miy-
di?

Delegeler bağırdılar:

— Kurban olalım böyle bir çağda
yaşadığımız için! dediler.

Bayan delege, taşı gediğine koydu:

— Öyleyse çağımızın başlangıç ta-
rihi olarak dünyada ilk kez Kopen-
hag Seks Fuarının açılış gününün
kabul edilmesini istiyorum. Şayet,
çağa da Seks Çağı adını verecek ol-
ursanız, çağ, bu konuya gereken ö-
nemi verecek ve sizler de çağın ni-
metlerinden bol bol faydalanacaksınız...

Bu arada Arap delege, tekrar ken-
disini toparlayıp, tekrar mikrofona
saldırdıysa da, bu kez diğer delege-
ler karga tulumba onu yakaladılar.

Danimarka'lı bayan delegeden son-
ra sözü Japon delegesi aldı:

— Muhterem kongre üyeleri, de-
di... Ay'a insan göndermek, çok gü-
zel, insanların çıplak olması çok gü-
zel... Ama bunların hiçbirisi de asrın
önemli olayları olamaz... Ay'a ayak
basmışsın, çırpılacak gezmişsin,
sevişmenin türlü çeşidini öğrenmiş-
sin, karnın aç olduktan sonra neye
yarar. Bizim profesörlerimiz geceyi
gündüzlerine katarak yosundan pro-
tein yaptılar... Yeni çağın başlangıç
olayı olarak bunun kabul edilmesini
diliyorum.

Amerikan delegesi:

— Olamaz! diye bağırdı. Bizim hü-

kümetimiz dünyanın hiçbir yerinde
aç ve açıkta insan kalmamasına e-
linden geldiği kadar çalışmaktadır.
İşte en yakın örneği Kamboçya'dır...

Delegelerden en çok Yunan dele-
gesi alkışladı bu sözü. Ama bazı de-
legeler, sıra kapaklarına vurarak,
sözü protesto ettiler.

Ancak, Fransız delegesi mikrofona
gelince protesto sesleri kesildi. Fran-
sız delegesi:

— Arkadaşlar, dedi. Fransa'nın ay-
dın ulusu, bir kez daha yeni bir çağ
yaratmanın 'bahtıyarlığı' içindedir.
Fransa, yeni bir ihtilâl daha yapmış-
tır. Çağımızda ilk kez bilinçli olarak
işçi ve öğrenci ayaklanması bizim
memleketimizde olmuştur. Ve bu a-
yaklanma, dünyanın tüm diğer ulus-
larını da etkilemiştir. Bu etki, daha
yıllarca devam edecektir. Kongreye
önerim, yeni çağın başlangıç olayı-
nın, Fransa'daki öğrenci hareketleri-
nin başladığı tarih olarak kabul e-
dilmesidir...

Delegeler, yine sıra kapaklarına
vurmaya başladılar. Bu arada bazı
delegeler:

— Aman çok iyi ettiniz, öğrenci-
leri başımıza dert ettiniz, boykottur,
işgaldir, derslere girmez oldular.
Durum böyle devam ederse, ilerde
ne doktor, ne avukat, ne iktisatçı,
ne de politikacı bulabileceğiz... de-
diler.

Kongrenin havası kızıştıktı, dele-
geler öyle yeni buluş, öyle yeni olay-
larla geldiler ki mikrofona, neler
söylemediler, neler önermediler... E-
lektronik beyin dediler, denizlin di-
binde bir yıl durmak dediler, üç mil-
yonla, otuz milyonu yenmek dedi-
ler...

Delegeler, yeni çağın başlangıç o-
layı konusunda büyük kararsızlıklar
geçirirlerken mikrofona Türk dele-
gesi geldi. Delege, nedense İhsan
Sabri Çağlayangil değildi. Dünya u-
luslarından böyle bir kongre teklifi
geldiğinde memlekette İhsan Sabri
Çağlayangil aranmış aranmış bulu-
namamıştı. Son kez onu görenler,
Ulan Bator'dan Ottawa'ya doğru uç-
tuğunu söylemekteydiler, ama Otto-
wa'dan da sorulduğunda telgrafa
gelen cevap dört kelimelikti:

— Semt-i meçhule doğru uçmuş-
tur!...

Türk delegesi:

— Muhterem kongre üyeleri, de-
di. Şu anda memleketimde (Perso-
nel Kanunu) kabul edilmiştir...

Delegelerin hepsinin gözleri falta-
şı gibi açıldı, heyecanla, oradan bu-
radan bağırmağa başladılar:

— Nasıl olur yahu!...

— Sahi mi söylüyorsunuz?...

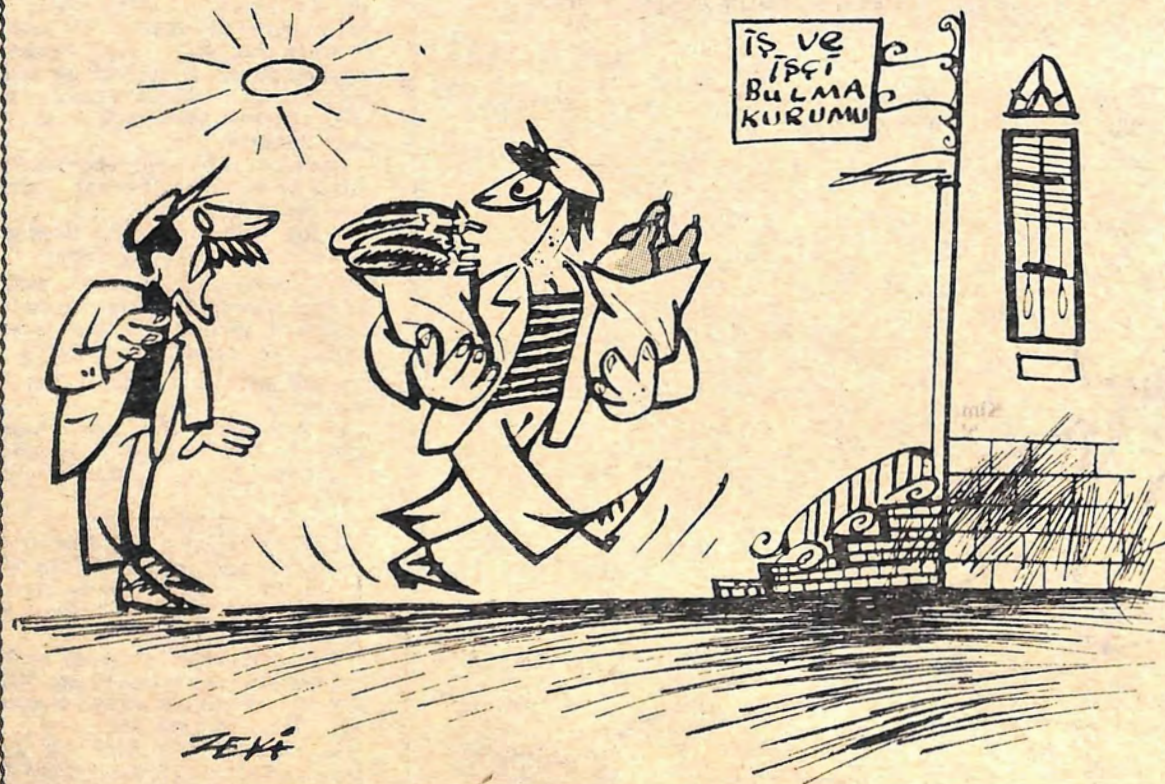
— Yahu bundan büyük olay ol-
maz!... diye.

— Evet arkadaşlar, dedi Türk de-
legesi, dünyada bundan büyük olay
olamaz! Ve de olmayacaktır da!...

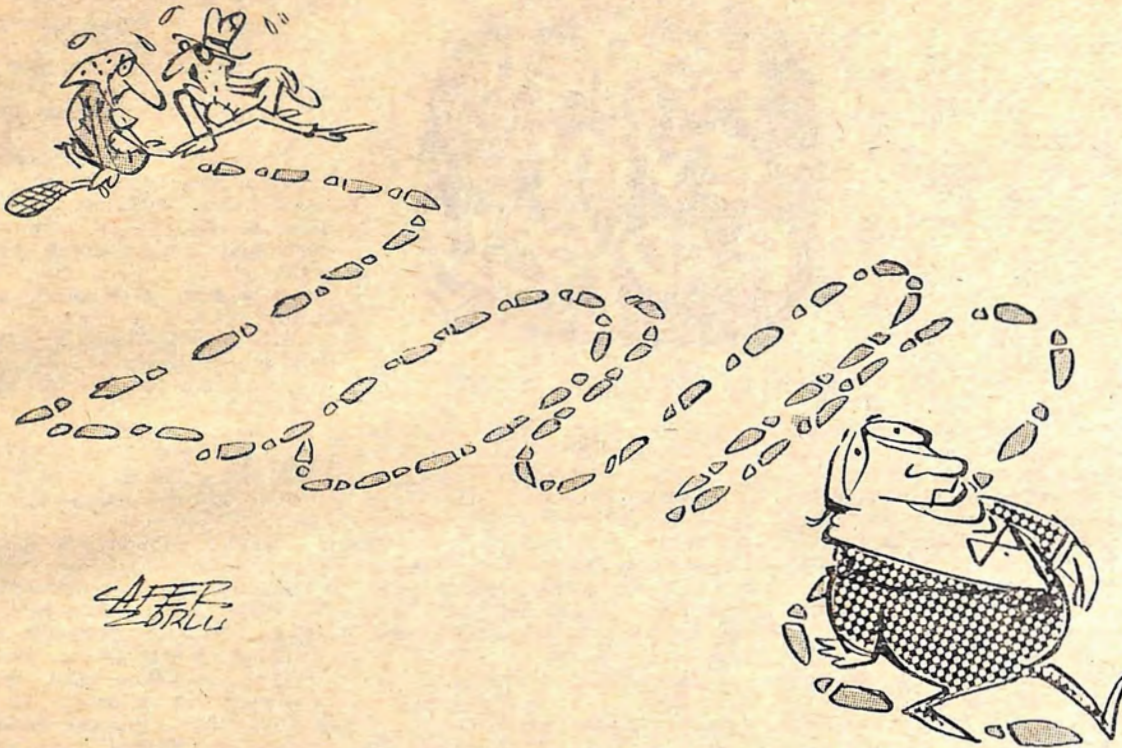
Salonda bir alkış tufanıdır kop-
tu... Ve.. bu olay tarihinden önceki
zamanlara «Personel Kanunundan
Önceki Zamanlar», bu olay tarihin-
den sonraki zamanlara da «Personel
Kanunundan Sonraki Zamanlar»
denmesi, tarifi imkânsız sevgi ve
alkış gösterileriyle üyeler tarafından
kabul edildi...

Muzaffer İZGÜ

— Almanya bizden çeşitli meyve, sebze istiyor. —

— Almanya'ya bir an önce gitmek için bundan iyi fırsat olur mu?..

— Nafile karıcığım, bu yürüyüşe ayak uyduramayacağım!..

HERKESİN ağızda bir lâf: — Sabahları gazeteleri açmıyor muyum, vallahi ruhum kapamıyor. Hep terslik, aksilik, kötülük, rezalet, felâket! Hiç iyi bir şey olmaz mı canım bu memlekette? Ne biçim gazetecilik bu?

Bir gazeteci arkadaş da geçenlerde bu türlü sözlerden yakınıyordu:

— Yahu, sanırsın ki biz felâketleri haber vermiyoruz da icat ediyoruz! Hani eski Çin imparatorları kötü havadis getiren habercilerin kafasını kestirirlermiş; onun gibi bir şey ahalinin bizden şikâyeti...

Hangi taraf haklı?

Bendeniz otuz küsur yıllık gazete okuyucusuyum; epeyce bir zamandan beri de gazetecilikle uğraşmaktayım. İki tarafın da derdini anlayacak durumdayım yâni. Buna dayanarak soruya cevap vereyim:

— İki taraf da haklı.

Her sabah insanın önüne kahvaltı tepsisi gibi bir kötü haber koleksiyonu konulması gerçekten sinir gericidir. Neylersiniz ki her malın piyasaya sürülürken müşteriyi zevkine uyması gerektiği kuralı gazeteciliğin satış metaları için de geçerlidir.

Halk ise, gelinin hem ağlayıp hem gitmesi misali, acı haber bolluğuna hem of puf çeker, hem de en çok öylesini arar.

Bir caddenin bir ucunda yılın en dikkatli şoförüne başarı armağanı vermek için bando mızıkacı tören düzenleyin; o sırada caddenin öteki ucunda iki otomobil çarpışsın ve kan revan içinde insanların ambulânslara taşınmasına başlanılsın. Ahali hangi uçta toplanır dersiniz?

Anglosaksonların bir sözü vardır:

— Habersizlik iyi haberdur.

Yâni biçimsiz durumlar çabucak duyulur; ses seda çıkmayan yerde her şeyin yolunda olduğuna inanabilirsiniz.

Ama bu sözü tersine de çevirebiliriz:

— İyi haber habersizliktir.

Habersizlik üstüne gazete çıkarılamayacağına da göre, uğursuz-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Olumlu molumlu!..

★

luk tellâlî rolüne çıkan meslekdaşların pek kusuruna bakılmıya...

Zaten bereket versin son zamanlarda genellikle olaylar öyle bir ortalamaya geldi ki, bu mesele kendiliğinden çözüm yoluna girdi sayılır.

Bilirsiniz, haberin klâsik bir tarifi de şudur gazetecilikte:

— Bir köpek bir insanı ısırırsa bu haber değildir, ama bir insan bir köpeği ısırırsa bu haber olur.

Anormallik derecesiyle ölçülür yâni haberin piyasa değeri.

Oysa eskiden acayip sayılan durumlar öyle hızla artıyor, normal ile anormal arasındaki çizgi öyle belirsiz hale geliyor ki, yakında o kural da tersine dönerse şaşmamak gerekecek.

İnsanların birbirlerini ısırmayı, yakmayı, gazlamayı, atomlamayı, roketlemeyi günden güne olağanlaştırdıkları bir dünyada, «Bir Adam Bir Köpeği Isırdı» başlığı kimi heyecanlandıracak?

«Dün Kimse Kimsenin Kılına Dokunmadı» diye bir başlık atabiliyor musunuz? O zaman görün siz herkeste hayreti!

Yurdumuzda da eğer bugünkü gidiş böyle devam ederse çok geçmeden şu türlü başlıkların şaşırtıcı haber değeri kazandıklarını görebiliriz:

«Dün Kamyon Devrilmedi.»

«Buluspor Kastamonuspor'u 7-0 Yendi; Bolu'lular Kastamonu'dan Sağ Ayrıldılar.»

«Meclis'te Akıllıca Sözler Edildi.»

«Yılın Seri Röportajına Yarın Başlıyoruz: Resmi Dairede İşini Bir Günde Gören Vatandaşla Konuşmalar.»

«Bir Erkek Kendisine (Sen de Erkek misin?) Diyen Kadını Bıçaklamadı!»

Tabii böyle sansasyonel durumlar gerçekleşinceye kadar daha bir kaç yıl geçebilir. O zamana kadar her sabah gazetelerini açtıkları zaman ruhlarının kapandığını söyleyen vatandaşlarımızı rahatlatmak için neler yapabilir, nasıl başlıklar atabiliriz?

Bu konu üstünde uzun uzun düşündükten sonra ben bir çözüm bulduğumu sanıyorum. Patentini almayacağım için bütün meslekdaşlar tarafından serbestçe kullanılacak olan bu başlık tekniğinin temeli «her şeyi olumlu yatsıtma» usulüne dayanıyor.

Şöyle ki:

Fiyatlara zam mı var? «Pahalılık Artıyor» kabilinden beylik ve sinir bozucu başlıklar koyuvermek yok! Durup düşünülecek:

— Bu işe sevinecekler de olmalı... Onların durumunu nasıl ön plâna geçirebiliriz?

Ve şöyle başlık atılacak:

«Ekonomide Canlılık: Satış Gerirleri Yükseliyor.»

Toplum polisleri üniversitelilere mi copladı?

«Gençlerimiz Yeni Tecrübeler Kazandılar.»

Bir günde yirmiiç cinayet mi oldu?

«Nüfus Artışımızda Duraklama.»

Dört turist kızın ırzına mı geçildi?

«Turistlerle Dağda Gayriresmi Zıf Şenlikleri.»

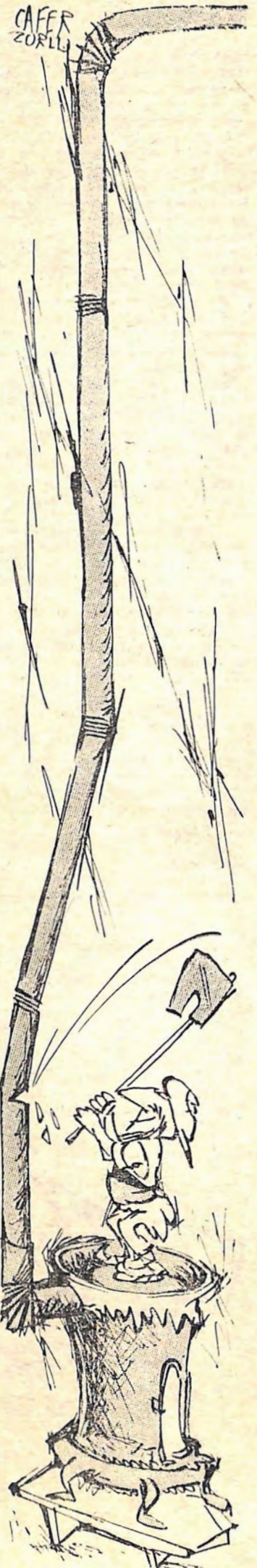
Kıbrıs elden mi gitti?

«Yeşiladaıyla Uğraşmaktan Kurtulduk.»

Böyle davranan gazeteci arkadaşlar yalnız okuyucu kitlesine ferahlık sağlamakla kalmaz, «menfi ruhlu bozgunculuktan uzak, yapıcı, vatansever basın mensupluğu örneği» verdikleri gerekçesiyle Kabineye alınma şansına bile kavuşurlar.

Hadi çocuklar, göreyim sizi!

Refik ERDURAN

ALİŞKANLIK!

TEPESİNDE gök gibi görüldü-
yen radyo sesinden kulakları u-
ğulduyor, sabahdan beri yap-
maya çalıştığı hesap istediği sonucu
vermedikçe içine fenalıklar çöküyor-
du.

Her ayki çilesiydi bu Hasan be-
yin. Otuz günlük emeği karşılığında
eline geçen para ne insan gibi yaşa-
masını sağlardı, ne geceleri doya do-
ya uyumasını... Maaş değil de, gece
gündüz çalışması gereken yeni bir
görev veriyorlardı sanki.

— Al kardeşim, diyorlardı, al şu
parayı... Problem şu: «Her ay ka-
zancının yüzde kırkını ev kirasına
veren, yüzde yirmisiyle eski borçla-
rını ödeyen, yüzde onbeşiyle çocuk-
larının giyim ve okul masraflarını
gideren 750 lira maaşlı bir vatandaş-
şın elinde ne kalır ve dört kişilik
ailesini geçindirmek için günde kaç
lira harcamak zorundadır?» Sana bir
ay da müsaade... Boş zamanlarında
uğraş bakalım bu problemi çözebile-
cek misin?

Beceremiyordu ama her ay başı
yeni bir umutla gayrete geliyordu.

Fakat hesabın ucunu yakalamıştı
bu kez. Tepesinde susmak bilmeyen
şu körolası radyo olmasa, belki da-
ha önce kolaylayacaktı problemi.

Memnunlukla bir sigara yakıp ta-
vana doğru üfledi dumanını. Sen
misin üfleyen! Yukardan boğulurca-
sına bir öksürük ve arkasından spi-
kerin sesi:

— Öff, bu ne duman böyle?
Soruya, bir bayan spikerin cevabı:

— Sağolsun sigaranın birini yakıp
birini söndürüyor.

Ardından bir müzik, bir öğüt:

— «Döner» hava değiştirme cihaz-
ları, sizi sigara dumanının yıpratıcı
etkisinden korur!

Öfkesi beynine sıçradı Hasan be-
yin:

— Bir bu eksikti! diye söylendi.
Sabahdan beri biz sizin gürültünüzü
çektığımız halde gık demiyoruz, iki
sigara içtik diye aleyhimizde söy-
lenmeye başladılar.

Titreyen parmaklarıyla kalemi tu-
tup, yeniden eğildi kâğıtlara:

— İki kere iki...

Yukardan az önceki sesin sahibi
cevap verdi:

— İki kere iki beş etmez sevgili
dinleyiciler. Paranız için en emin,
en doğru banka...

— Ulan iki kere iki beş eder di-
yen mi var be! diye dövünerek ses-
lendi karısına:

— Allahaşkına git, sitem mi eder-
sin, rica mı edersin şu radyoyu ya
kapatsınlar, ya da kendilerine yete-
cek kadar açsınlar. Yeter be! Ken-
di derdimizle mi uğraşalım, onlara
cevap yetiştirmeye mi çalışalım!

— Dünden beri ine çıka dizlerim-
de derman kalmadı, diye boynunu
büktü kadıncağız. Annelerine mi git-

mişler ne... Giderken radyoyu ka-
patmayı unuttular zaar. Sen, dün
çektığımız korkuyu bir bilsen...

Hasan beyin kendi hesabından
başka bir şeyi bilecek, öğrenecek
hali yoktu ama dalgınlıkla sordu:
— N'oldu yine?

— Hatcanımlar bizdeydi. Onları
kızla başbaşa bıraktım da, mutfak-
ta çay hazırlıyorum. Soluk soluğa
Murat okuldan döndü ki ne göre-
yim? Yüzü pancar gibi, sırtı ter
içinde, üstelik yeni aldığımız ayak-
kabisinin sol teki de yüzü pençesin-
den ayrılmamış mı! Beynim attı!

Sordum, meğer top oynamış hınzır.
O sinir bozukluğu ile kulağına yapı-
şıp, ensesine tokatı indirirken ya-
banç bir erkek sesi «Dövmekle ço-
cuk terbiye edilmez» deyince «Hırsız
var!» diye bastım çılgınlığı! Konu kom-
şu döküldü bizim eve. Ara Allah a-
ra, kimsecikler yok. Söyle Allah söy-
le, duyduğumun doğruluğuna kimse-
yi inandıramıyorum. «Evhama kapıl-
mışsın» diyorlar. Neyse ortalık ya-
tıştı, çaylar içildi, bizim kız Hatça-
nımın kızılı gazetesini alıp bir kenar-
a çekildi. Bulmaca yapıyorlarmış.

Bir yerine takılmışlar, «Alfabenin
onsekizinci harfi nedir?» diye bize
sordular. Hatcanım, «Aman kızım
biz nereden bilelim?» derken, kendi-
sine sorulmuş gibi aynı erkek sesi,
«O, alfabenin onsekizinci harfidir»
demez mi! Hepimiz fırladık yerleri-
mizden. Neyse ki yine bizim yumur-
cak akıl etti de, sesin üst kattakile-
rin radyosundan geldiğini söyledi.

İlkokullar için eğitim programı ve-
riyormuş. Ama mesele anlaşılınca
kadar çektığımız korkuyu gel sen
bize sor.

Önündeki hesaplarla uğraştığın-
dan, karısının söylediklerini bile
duymayan Hasan bey:

— Yüz yirmialtı lira otuzbeş kuruş
kalıyor bu maaştan bize, dedi. Hay-
di bakalım yer misin koklar mısın,
ne yaparsın?

Bir kadın sesi, ne yapacağını söy-
leyiverdi:

— Yüz lira ile ne olur demeyin,
şansınızı Milli Piyangoda deneyin.

Ters ters karısının suratına baktı
Hasan bey:

— Ondan sonra cami kapısında
mendil açalım değil mi?

— Vallahi ben demedim ayol, di-
ye ağlamaklı kendini savundu kadın-
cağız. Bu akılları hep üst kattakile-
rin radyosu veriyor. Demek 126 lira-
mız var. Onbeş lirasını oğlanın pa-
bucunun tamir parasına ayırdık mı,
geriye kalır 111 lira. Bunun 11 lira-
sını yol parası olarak ayırsak sana
yeter mi?

— İstemez. Ben yürüyerek de gi-
der gelirim.

Spiker imdada yetişti yine:

— Al bir bisiklet, yaya gitme ra-
hat et!

— Çok biliyorsun sen, diye üst
kata doğru bağırdı Hasan bey. İnsa-
nı zorla çıleden çıkartıyorlar yahu.
Aile sırrı diye bir şey kalmadı. Bu
gidişle akşama ne yiyeceğimizi bile
onlar söyleyecekler!

— Sahi, dedi karısı, akşam için ne
pişireceğiz?

Hasan bey «Kahvaltısın bir şey-
lerle idare ederiz» demeye hazırla-
nırken, spiker girdi araya:

— Kocanızı dinlemeyin siz. Kalbe
giden yol mideden geçer demiş ata-
larımız, Recep ustanın lokantasına
mutlak uğrayınız!

Fenalıklar geçiren Hasan bey:

— Bak şunun yediği halta! diye
bağırdı. İtaatsızlığa sevk ederek ka-
rı kocayı birbirine düşürecek!

— Kızma şekerim, diye erkeğinin
gönlünü aldı kadın. Karşında sana
cevap veren bir insan olsa, haydi
kızmakta haklısın diyelim. Ama can-
sız bir eşya... Bağırıp çağırmaktan,
sustan, durdan anlar mı? Kızın ev-
lenme hazırlıkları için bir şey ayı-
rabilecek miyiz? Hiç olmazsa elbi-
seliğini bu ay alabilseydik... İster-
sen seninle Mahmutpaşa'yı şöyle bir
dolaşalım ha?

Adamcağız ağzını açmadan, cevabı
verdi radyo:

— Yuva kurmaya hazırlanan ço-
cuklarınızın bütün ihtiyaçları Galer
Keriz'de... Bu yakıcı sıcakta boşuna
dolaşmayın, Galer Keriz'e uğrayın.

— Allahaşkına ya sen sus, ya şu
radyoyu sustur! diye bağırdı Hasan
bey. Çıldıracam yahu! Elindeki to-
pu topu bir yüz lira... Ekmeğe ver-

sen, sebze yetiştirmez. Elbiseliğe ver-
sen, ipliğe düğmeye yetiştirmez!

Kadıncağız bir köşeye büzülüp su-
sarken, radyo konuştu:

— Aradığınız en son model düğ-
meler Reşat'ta...

Artık tozuttu, tozutancağı Hasan
bey:

— Yeter ulaan! diye yerinden fır-
ladı, radyodan cevabını aldı:

— Yetmez. Çünkü aza kanaat et-
mekle dert bitmez. O halde elinizi
çabuk tutun, on milyonluk çekilişe
koşun!

— Hay Allah, güler misin, ağlar
mısın!

Kadın sessizce odadan sıvışırken,
spikerin sesi duyuldu:

— «Ağlarım ben halime» bütün
plâkçılarda...

Bu radyoda garanti bir acayıplık
vardı. Zira rastlantının böylesi ol-
mazdı. Her söylenene cevap verdiği-
ne göre, düşüncelerini duyurmama-
lıydı.

— Ben de kendi kendime konu-
şum, diye geçirdi aklından.

Yukarının radyosu yutmadı:

— Kendi kendine konuşana deli
derler. Boykot dershanesine ko-
nuz konuşmak istiyorsanız eğer.

İçinden bir lâhavle çekti, sinirini
yatıştırmak için oyalanacak bir şey-
ler aradı. Üst kattakiler gelip şu
radyoyu susturmadan akli yerine
gelmiyecekti. Bir de acıkmıştı ki...

Kazınıyordu midesi. Bir dilim ek-
mek alıp, teldolabına uzandı. Bir
kaç zeytinle şu ekmeği yedi mi, ken-
dine gelirdi biraz. Kahvaltılığa bak-
tı, aradığını bulamadı. Karısına ses-
lenip zeytinin nerede olduğunu sor-
du. Verilen cevap:

— Enver zeytinleri tüp içinde, ol-
du.

Artık sabredemezdi, artık susa-
mazdı, artık üst kattakilerin dönü-
şünü bekleyemezdi Hasan bey. Bir
öfkeyle merdivene fırladı, üçer be-
şer basamakları atladı, bir omuzla
üst kattakilerin daire kapısını kırdı
attı!

— Yapılar sizden, kapılar bizden.

— Ben şimdi sizin kapından baş-
larımlı!

Daldı sesin geldiği odaya, radyo-
ya sokuldu, hâlâ:

— Her başlangıç başarıyla sonuç-
lanmaz, diye ukalalık yapan radyo-
ya bütün gücüyle tekme vurdu!

Koca kutu şangırtıyla parçalanır-
ken, lâf yetiştirmeye çalışan spi-
kerin hırıltılı sesini duydu:

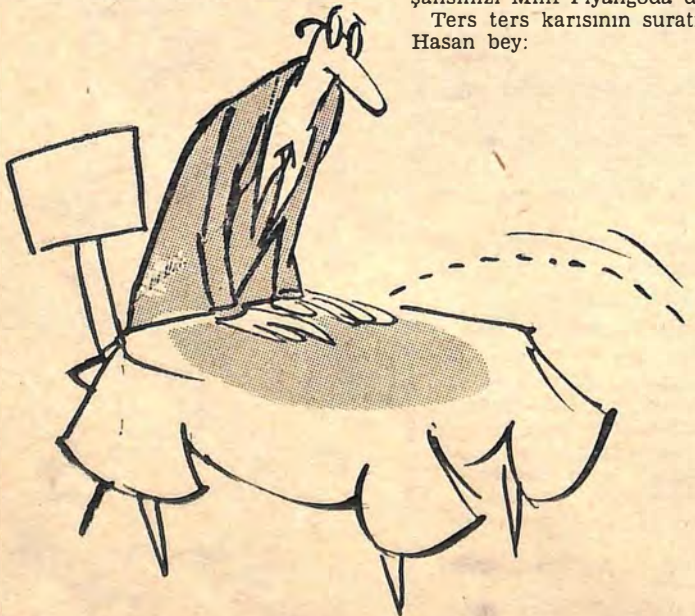
— Kötu komşu, insanı mal sahibi
eder derler. Mağamıza uğrayın ra-
dio alacaksınız eğer!

Hasan bey sıyrılan ayağından sı-
zan kanlarla odadan çıkarken, duru-
mu kavrayan spiker reklâmlara ara-
verdi ve yeni bir anonsa geçti:

— Dikkat kan aranıyor... Kanama-
lı bir hasta için...

Zavallı Hasan bey anonsun sonu-
nu duymadı, eşinin dostunun yardı-
mıyla soluğu akıl hastanesinde aldı!

Vedat SAYGEL

Eklemek yine küçüldü. — Gazeteler —

SAFER
ZORLU

B U HAFTA da, son yıllarda bir-
den isminden sık sık bahsedilen
tiyatro oyuncusu Nejat Uy-
gur'a meşhur 21 sorumuzu sormak
gayesiyle oyundan sonra tiyatronun
kulisine daldım... Baktım kulis ka-
labalık... Bir de sana şakır şakır
alkış... Biri beni itip: «Suavi ağbi
ne yapıyorsun, sahneye çıktın... Bâ-
ri sen de bozuntuya verme, selâm
ver» dedi... Biz de selâmımızı ver-
dik, alkışımızı aldık... Nejat biraz
şaka ile karışık:

«— İyiydin yine Suavi ağbi, çaktı-
rmadan bizim alkışlardan bir miktar
yürüttün» dedi...

Ben maksadımın alkış almak de-
ğil, soru sormak olduğunu kendisine
nezaketle anlattım... Nejat:

«— İkibuçuk saat oyun oynadık...
Biraz terimiz kurusun. Hem damda
zurna çalıyoruz, hem de oyunu idâ-
re ediyoruz. İsimiz zor» dedi...

Onu kurumaya bırakıp bir iki tur
attım, sonra odasına girdim... Bak-
tım Nejat iki viski getirtmiş... Nâ-
zik çocuk... Tabii şöhrat olunca ra-
kılan viskiye terfi numarasında...
Neyse iki yudum çekip, terinin ku-
ruduğuna iyice inandıktan sonra ilk
sorumu sordum:

SUAL 1 — Dünyaya ne biçimde
ve nasıl geldiniz?...

Nejat, bir kaşını kaldırdı ve ciddi
bir pozla cevap verdi:

CEVAP — Sancak tarafından ve
balıklama geldim... Doğar doğmaz
da ebemi güldürdüm. Ebem: «Nasıl
böyle ters çıktın, ne hakla?» deyince
ben de: «Otuzbeşe bakla» diye cevap
verdim...

Nejat anlaşılan hâlâ oyunun tesiri-
nde... Kendisine acayip bir soru
sormayı kendimde vazife gördüm:

SUAL 2 — Size hiç havale geldi
mi?...

CEVAP — Sağ tarafıma... Adalet
Partisinden...

Sorduğum suale politik bir cevap
vermesi Nejat'ın politikadan da çık-
tığını gösteriyordu... Birer yudum
viski çekip birbirimize sırttık...
Ben üçüncü soruyu bekletmeden ve
âni sordum:

SUAL 3 — Kabuklu yemiş sever
misiniz?...

CEVAP — Sizi yerken gördüm, im-
rendim... Severim...

Nejat'ın bu cevabına karşılık ben
de ona içinden çıkamıyacağı para-
doksus bir soru sormak için bir si-
gara yaktım. Bir müddet düşünme
payı bırakıp soruya geçtim:

SORU 4 — Hayatta yapmak zorun-
da olup da yapmak istemediğiniz iş
nedir?...

Nejat cevap vermeden bir müddet
bana baktı... Sonra nedense gayet
realist bir cevapla beni şaşırttı:

CEVAP — Doğruluk...
Onu alkışlamamak için kendimi
zor tuttum... Çünkü beni seyirci sa-
nıp selâm falan vermeye kalkardı...
Beşinci sorumu daha sâkin bir ton-
la sordum:

SUAL 5 — Artist olmasaydınız, ne
olurdunuz?...

CEVAP — Uçak tayyarecisi...
Nejat gerçekten çok mânâlı cevap-
lar veriyordu... Birer viski daha söy-
lemesini rica ettim... Fakat o daha
anlayışlı davranıp çekmecedan şişe-
yi çıkartıp bardakları doldurdu...
Ben de bu arada altıncı sualin zar-
fını yırttım ve sordum:

SUAL 6 — Sahneye çıkarken bir
şey alır mısınız?...

CEVAP — Müşhil alırım... Çünkü
ondan sonra daha rahat çıkarım...
Bu sefer de Nejat Uygur'a tiyatro
bilgisini ölçecek bir soru sormak
numarasına yattım ve bu sorumu da-
ha ziyade o tarafa yönelttim:

SUAL 7 — İyi bir aktörde bulun-
ması gereken, lüzumlu araçları sa-
yar mısınız?...

CEVAP — Tabii sayarım... Bir ke-

MESHURLARA

21 SORU

NEJAT UYGUR

re parası ve taksidi ödenmiş bir ta-
kım lâcivert elbise... Necipbey biri-
yantiili (yağsız), makyaj için bittabiî
badana boyaları... Göz yaşartıcı i-
lâç, güldürme tozu...
Bunu da cevaplayan Nejat, daha
sorsana gibilerden beni süzdü... Ben

SUAL 9 — İyi bir rolü kaç a ya-
parsınız?...

CEVAP — Veresiye mi, peşin mi?..
Şimdi de ailevi ve pederane so-
rulara geçmemin lâzım geldiğini an-
lamıştım. Nejat, beş erkek oğlan ba-
başydı... Hoşuna gider diye bu ko-

NEJAT UYGUR ZURNAYI ÇALARKEN KURNA BAŞINDA
GİBİYDİ... HAYRET!

de onu kırmadım ve suallerime de-
vam ettim:

SUAL 8 — En bozulduğunuz se-
yirci tipi nedir?...

CEVAP — Seyirci velinimetimiz-
dir... Veresiyemiz yoktur...

Bu bakkalvâri cevap hoşuma git-
mişti... Bir viski daha çekip kafayı
çalıştırdım... Dokuzuncu sorunun
çok ince ve zarif olmasına dikkat
ettim:

nuda bir soru patlattım:

SUAL 10 — Çocuklarınıza miras
bırakmak lâzım gelse, ne bırakırsı-
nız?... Ailevi ve verasetle ilgili bir
sorudur. Doğru cevap isterim...

CEVAP — Vergi borçlarımı bırakı-
rım... Tek arzum, çocuklarımı meş-
gul ve çalışır görmek olduğu için
bundan daha meşgul edici bir miras
bırakamam...

SUAL 11 — Hiç askı kullandınız
mi?...

BEŞ ÇOCUK VE BİR POZ.. NE KADAR DA MUTLULAR DEĞİL Mİ?..

CEVAP — O zevki gangsterlere bı-
rakıyorum...

Gerçekten Nejat sahnedeki kadar
espri yapabilen bir meşhurdur... Ü-
çüncü viskiyi doldurmasını bekledim
ve onikinci sorumu ondan sonra
sordum:

SUAL 12 — Bu oyunda gayet iyi
zurna çalıyorsunuz... Acaba babanız
da zurna çalar mıydı?...

CEVAP — Zurna çalmazdı ama
anneme, mutfakta çoban salatası ya-
parken yardım ederdi...

Sorumun tam karşılığını vermiş-
ti... Cevabı alıp yerine koydum ve
başka soruya geçtim:

SUAL 13 — Seyirciden alkış aldı-
ğınız zaman, mukabilinde ne ver-
mek istersiniz?...

CEVAP — Pay kuponu... Çünkü
ne kadar biriktirseler bir şey ala-
mazlar...

Nejat'ın hisli çocuk olduğunu bil-
diğim için biraz da hisli sorulara
geçtim:

SUAL 14 — Mâzide kalan kırık bir
pilâk, dökülmüş bir yaprak, bir a-
vuç toprak, bir de sigara izmariti
size neyi hatırlatır?...

CEVAP — Mahalleye çöpçünün uğ-
ramadığını...

Başka bir hisli sualle yine onu
karşı karşıya bıraktım:

SUAL 15 — En sevdiğiniz şîr?...

CEVAP — Ağustosta böcekler,
Çorba içecekler,
Bu ne biçim çorba,
Hani mercimekler?...

İkimizin de bu içli şiir karşısında
gözlerimiz dolmuştu... Bir müddet
karşılıklı ağladık sonra işi tatlıya
bağladık...

SUAL 16 — Hiç yangın söndürdün-
üz mü?

CEVAP — Bu beş çocuğu nerden
peydahladık üstad?...

Cevap verirken, karısı Neclâ Uy-
gur'a baktı... Bir viski daha doldur-
maya kalkarken Neclâ hanım, ko-
casının kolunu tuttu: «Yeter Nejat»
dedi... Biz de bu yüzden dördüncü
viskiden olacakken Nejat'ın kazaklı-
ğı tuttu, şişeyi boşalttı... Bravo...
Bunun üstüne ona neşeli bir soru
sordum:

SUAL 17 — Şansınız hangi günler
açıktır?...

CEVAP — Pazarları hariç her gün
açıktır...

SUAL 18 — Karşısında oynamak
istediğiniz aktör kimdir?...

CEVAP — Bizzat kendim, mama-
fih... Annadm mı?...

SUAL 19 — Kibirli misiniz?...

CEVAP — Hayır, Sariyer'liyim...
Sualler ve cevaplar tam yol gidi-
yordu. Hızını kesmedim ve sordum:

SUAL 20 — Şöhrat basamaklarını
çıkarken kaçınıcı basamakta heye-
canlandınız?...

CEVAP — Bu lâf beni itti... Rica
ederim... Sizi mâkûliyeteye dâvet ede-
rin... Misafir getirmeyin... Sofra
beş kişiliktir...

SUAL 21 — Son sorumu nasıl bu-
luyorsunuz?...

CEVAP — Ben size sorayım. Siz
nasıl buluyorsunuz?...

— Canım ben soruyorum. Siz na-
sıl buluyorsunuz?...

— Siz nasıl buluyorsunuz?...

İş uzayacaktı... Viskiye de içmiş-
tim... Bir punduna getirdim, kır-
dım... Uzaktan hâlâ Nejat'ın çaldığı
zurnanın sesi geliyordu...

EL, en önemli üyelerimizden birisidir. Ellerimizle yaparız hemen her şeyi. Kişiliğimiz elimizdedir. Onun içindir ki hiçbir şey yapamıyacak hale gelmiş insanlara «elden ayaktan düşmüş» der, saygı ve sevgimizi belirtmek için de büyüklerin ellerinden öper, yaşlılarımızınkini ise sıkarız.

Birisi bizden bir şey isteyeceği zaman el açar, düşeni, yatani ellerinden tutarak ayağa kaldırır, kurtarırız. Sevgililer elele gezmeyi severler. Aşk önce gözlerde başlar ama ellerin birleşmesiyle perçinlenir. Açık gözlerle, her işe karışıp el atarlara «eli uzun», cömertlere «eli açık», cimrilere «eli sıkı» der, tanıdıklara, akrabalara giderken «eli boş gitmek» istemeyiz. İyi yemek pişirenlere, işimizi bitirip bizi memnun edenlere «eline sağlık» diye teşekkür ederiz. Şaşkın, beceriksiz kişilerin elinden bir iş gelmez. ne yapacaklarını şaşırırlar, elleri ayaklarına dolaşır.

Ama becerikli kişiler işi bir ele aldılar mıydı, yerine göre el etek öperek, yerine göre el pençe divan durarak ya da el oynatarak hemen her şeyi hallediverirler... Yoksullar çaresiz klerini «elde avuçta bir şey yok» diye açığa vururlar. Birisini çağırırken, veda ederken hep el sallarız. Kimilerine elini vermeye gelmez, kolunu da kaptırma tehlikesi vardır. Bize yardımı dokunana «ellerin dert görmesin» diye dua eder, zararlı olanlara ise «ellerin kırılсын» diye iletiriz.

Kadınlar, elişi yapmayı pek severler; küçük sanatları «el sanatları» adını veririz. Evleneceği-

mız kızın «el değmemiş» olmasına dikkat ederiz. Sevdığımız kızı elimizden almaya kalkarlara ya da herhangi bir eylemde bulunanlara, yaşı bizden büyük bile olsa, hemen el kaldırır, cebim ze bir el atar, çıkardığımız el kadar bir tabanca ya da bıçakla elimizi kana bularız...

Kullanılmış eşyaları «elden düşme» diye beğenmez, sevdiklerimizi «el üstünde gezdirir», sevmediklerimizden ya da bıkıp usandıklarımızdan hemen «eli çekeriz»... Görevini kötüye kullanan memurlara da işten el çektirirler. Üslanan, yaşlanıp bir köşeye çekilenlere «Her şeyden elini ayğını çekmiş» deriz.

Bir şebekede başkana «elebaşı» da denir. Herhangi bir olay çıktığı zaman derhal polis olaya el koyar. Hesap yaparken sık sık «elde bir, elde iki...» demeyi ihmal etmeyiz. Sokaklarda kadınlara sıkılmadan utanmadan elle sarkıntılık edilir. Otobüslerde, trolleybüslerde hemen her gün «çek elini oradan terbiyesiz» sesleri yükselir...

Birisi bize istediğimiz bir şeyi alıvermezse «elin mi aşınacaktı» diye kızar, öfkeli olduğumuz zaman karşımızdakini «elinin körü» diye tersleriz. Hiçbir işe sıkı sıkıya sarılmayan havai, hovarda meşrep kişilerin «eli işte, gözü oynasta» der. Kadınlar, genellikle, ellerinin hamuruyla erkek işine karışmaya kalkarlar, erkekler de «el elden üstündür» lafına pek kulak asmaz, kızarlar bu işe... Çocuklar «elimin üstünde kimin eli var» oyununu oynamayı pek severler. (Son

zamanlarda bu oyunu büyükler de oynamaya başladı!)

El'li atasözleri ve özdeyişler vardır epeyce. İşte bir kaç örnek:

«Öp babanın elini», «El öpmekle dudak aşınmaz», «El öpenlerin çok olsun», «Bir elin nesi var, iki elin sesi var», «El mi yaman, bey mi yaman?», «Eldeki bir, yarındaki ikiden iyidir», «Ne verisen elinle, o gider seninle», «Alet işler, el ögünür», «Ver elini ele, vur başını yere», «Sırasında okşayan el kadar, sırasında döven el de öpülmeye lâyıktır», «Çok yaşamak elimizde değil ama namusunu yaşatmak elimizdedir»...

Ve bir Japon atasözü: «Yitirdiği bir eli insan nasıl aramaz? Tek kalan el işe de alkışa da yaramaz».

Tevfik Fikret de elin önemini belirtmek için: «El tutarsa yürür saban Eldir sabanı da yapan» der, «Hasbihal» adlı şiirinde.

El deyip de geçmeyin. Türlü çeşitli el var. Kadife el var, nasırlı el var. Demir el var! Var da vaar... Havan eli mi ararsın, el falı var, ondan mı baktırmak istersin? İnsanları uyutan politikacı, pardon, sihirbaz elini mi tercih edersin, yoksa dokununca hastaları iyileştiren sihirli, şifalı eli mi?... El deyip de geçmeyin. Boks, basketbol, voleybol, tenis, pingpong v.b. gibi sporlar, kaptıkacı, pastra, poker, tavla, satranç, dama v.b. gibi oyunlar hep elle oynanır, oylar elle atılır sandığa, kapılar elle açılır, kapanır, yaa!..

Kimi eldiven takar eline, üşümesin diye. Kimi cebine sokar. Kimi el kol hareketleri yapar, konuşurken. Kimi de utangaçtır, ezilir bütölür, ellerini koyacak yer bulamaz hiç.

Kimi elini çenesine kor, derin derin düşünür. Kimi elini sallayıp «elimi sallasam ellisi» diyerek şişinir. Kiminin eli kınalıdır. Emrah'a:

«Ak elleri boğum boğum kınalı
Dedim bayram mıdır, söyledi yoh yolu»
dedirtircesine...

Kiminin tırnakları ojelidir, sipsivri, upuzundur. İnsana: «Kızınca eline düşersem yandım, gözlerimi oyar bunlarla» diye düşündürürcesine...

El vardır, «Yâr elinden zehir olsa içilir» dedirtir öldürür insanı. El vardır, el açtırır ona buna, yalvarır adamı...

«Ellerim böyle boş mu kalacaktı
Aramızda sıra dağlar mı olacaktı»
diye feryat-ü figan ettirir.

El vardır, deli eder kişiyi:
«Elimde eli yarım
Olmuşum deli yarım»

diye delidolu türküler söyler.
El vardır, şaşırtır aşığı, Nedim gibi.

«Bir elinde gül bir elde cân geldin sâkiyâ
Kangısın alsam güllü yahut ki cânı ya seni»
diye şiirler yazdırır.

El, yalnız Nedim'e yazdırmamıştır şiir, daha nice şairlere de yazdırmıştır. Örneğin Karacaoğlan:

«Ak elleri kalem tutar

Yazar elif elif diye»

mısralarıyla sevdiğini eli kalem tuttuğu için çok sevdiğini belirtir. Yunus Emre, Tanrısına:

«Ya elin al kaldır beni

Ya vaslına erdir beni»

diye seslenir. Buradaki «el almak» tasavvufi bir deyimdir. Bu deyim, Bâki'nin yazdığı:

«Bâd-ı hazan çemende el aldı çenardan»

mısraında da geçer. Burada şair, çınarın ele benzeyen yapraklarını sonbahar rüzgârının almasını, şeyhinden izin alan dervişin hareketine benzetir.

Fuzulî ise bir beyitinde:

«Dest-bûsi arzusuyla ölürsem düstlar

Kûze eylen toprağım sunun anınla yâre su»
diyerek, sevdiğinin elini öpmeden ölürse bile ilerde bu isteğine erişebilmesi için mezar toprağından kâse yapıp onunla sevgiliye su vermesini ister.

Fazıl Hüsnü Dağlarca «Bu eller miydi?» şiirinde:

«Bu eller miydi masallar arasından

Rüyalara uzattığını bu eller miydi?

Arzu dolu, yaşamak dolu,

Bu eller miydi resimleri tutarken uyuyan?»

diye başlar söze.

«Topraktan evler yapan bu eller miydi?

Bu eller miydi kesen mavi serçeyi?

Birkaç damla kan ki zafer ve kahramanlık.

Yorganın altına saklanarak

Bu eller miydi sevmeyen geceyi?»

diye sorular sorar ve şiirini:

«Bu eller miydi Allaha açılan!»

diyerek bitirir.

Cahit Külebi «Hikâye» şiirinin ilk kısmında:

«Senin dudakların pembe

Ellerin beyaz

Al tut ellerimi bebek

Tut biraz!» diye yazar.

Muazzez Menemencioğlu «Varlık Yılığ 1970» de:

«Ellerim benim güzel ellerim

Eller mı ellerim uygar ellerim

Özgürlüğe silâh

Haksızlığa kalem

Açığa elmek tutar ellerim

* * *

Ellerim ellerim eskir ellerim

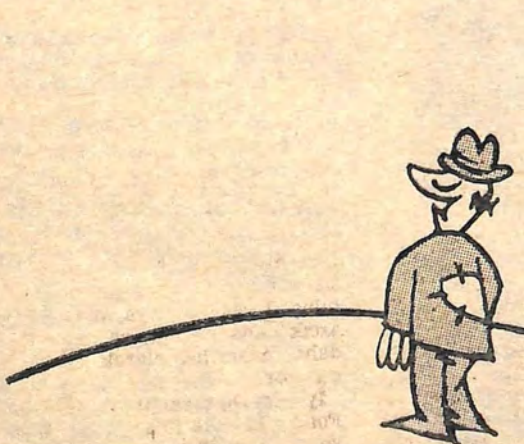
Kullana kullana eskir ellerim

Eskidikçe dost

Eskidikçe filozof

Ellerimizi birleştirelim» der.

Memurlar vaatlerle aldatılıyor. — Gazeteler —

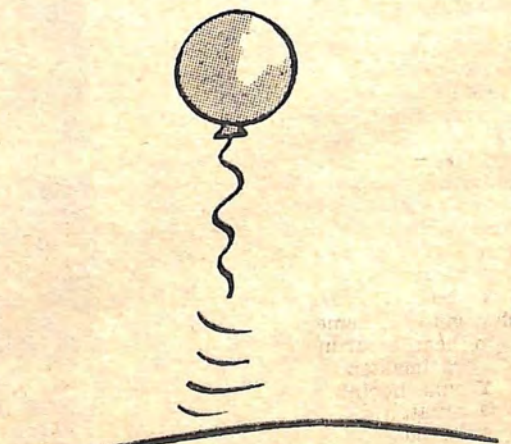
1

— Bir gün bize de gün doğacak...

2

— Hah, işte doğuyor!..

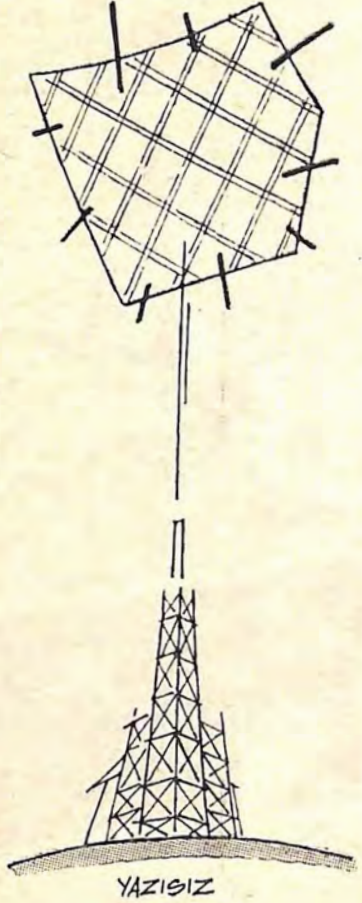

3

-Pahalılıkla savaş
mitingi yapıldı.-

- Petrol'den 4 yılda 150 milyon
zarar edildi.-

-Tek ücret sistemi tatbik
edilecek.-

- Vergi ve zam furçası devam ediyor. -

Genç ozanlardan Ali Bilgiç «Kırık Senfoni»
adlı şiir kitabında, «İkinci Adam» şiirinde:

«Bu eller benim değil
Ellerim ikinci kişinin elleri
Gece yarısı bir dakika geçe
İkinci kişi yazıyor şiirlerimi»

der. Bir başka sayfada da:

«Aşk
O güzel çocuk
Tutunuyor ellerimden»

diye ortaya döker buruk özlemini.

Gelin, bir kaç da el'li mâni yazalım:

«Elinde cam gezdirir
İnci mercan dizdirir
Sevgülsi olmayan
Bir kuru can gezdirir»

«Elinde pullu bıçak
Sapından tutulacak
Erkeklerin günü
Kızlardan sorulacak»

El'li bilmecelerimiz de vardır: «Eli var, ayağı yok» (Ceket), «Elimi vurdum yapıya, çıktım demir yapıya» (At ve Eger), «Elimde bir tane, içinde bin tane» (Nar), «Elsiz ayaksız kapı açar» (Rüzgâr), «El ile ekilir, ağız ile biçilir» (Yazı, okuma).

Bu konuda küçük bir fıkra anlatmama izin verilir her halde...

Nasrettin Hoca bir gün, bir su kenarından geçerken bir de bakmış ki adamın biri neredeyse boğulacak. Hemen yanaşıp «Ver elini bana, çekiyim seni yukarıya» diye bağırmış adama. Ama adam elini uzatmıyormuş bir türlü. Derken Hoca işin esasını anlayıvermiş hemen. Adam çok cimri olduğu için ve de ne olursa vermeye hiç alışık olmadığından, boğulurken bile elini vermek istemiyormuş. Bunun üzerine Hoca bakmış ki iş olacak gibi değil, adam göz göre göre boğulup gidecek, hemen: «Elimi» diye bağırmış. Adam hemen sarılmış eline ve böylece kurtulmuş boğulmaktan.

Yazımı, hepinizin bir elinin ya da, bir elinin balda olmasını dileyerek, Leylâ Onat'ın yine, Varlık Yıllığı'nda çıkan «Gelsin Artık» şiirinden seçtiğim el'li mısralarıyla bitiriyorum:

«Uzat ellerini
Gökler göğersin
Ve o ellerle birlikte dik başlar
Dopdolu bolluk, iç huzuru gelsin»

Erhan TİĞLİ

SITKI YIRCALI'NIN KIZININ NİŞANI:

Sevilen bir tiptir Sitki Yırcalı, Balıkesir'in eşrafındandır. Huzurlu ve dengeli bir havası vardır. DP'li Bakanken de öyleydi... DP'li tutsakken de öyleydi... Politika dışında da öyledir... «Makamsızken» sıfıra inmeyen bir kişidir...

Resmiyet dışı hayatı vardır. Gösteriş dışı okuması vardır. Propaganda dışı insanlığı vardır. Dostu vardır. Kitabı vardır. Ailesinde süslü süslü hanımlar vardır. Bütün bir yaşayış şaşaasını, bir mevkie borçlu değildir, hem de geçicisinden mevkie, herkes nice ebediyet üzere giderse de!

Eşi de öyledir: Piraye hanım... Sakin göller gibidir... İçime dokunmuştu Sitki Yırcalı'nın bir gün sözleri...

Yassıada'dan yeni dönmüştü. Tekrar normal dediğimiz hayatın içine sığışmaya çalışıyordu.

«Çok mu zorluk çektiniz readaptasyonda?» diye sormuştum...

«Karım olmasaydı öyle olurdu.» dedi, «En kolay, en tabii ilişkiler ilk önce onunla kuruldu...»

Ve bir iyi taraf daha ekliyeceğim... Tutsaklık devri, onda acımtrak, ekşimtrak duygular bırakmadı. Yine o tatlı, yumuşak adam kaldı...

İşte, dev çiçeksepetleri, kızının nişanının davetinin verdiği büyük Ankara Otel'i'ne yollanırken bunları düşünüyordum... İrili, ufaklı sepetler peşpeşe götürülüyordu kısa kısa fasılalarla...

Günler uzadı için için, karanlık düşmemişti şehre. Step rüzgârı, bir yaraya üfler gibi

ANKARA MEKTUBU

hafif hafif esiyordu, yaprak sallantıları aşıp. Kısa eteklerin süslüsünü giymiş hanımlar, Büyük Ankara denilen gökdelen yavrusundan içeriye giriyorlardı...

Şimdiki kızlar galiba değişmiş. Bırakırsan, davulcuya veya zurnacıya varmıyorlar. Davulcular, zurnacılar «yaslanın»... Tanınmış ailelerin zarif kızları, hep bir «ileri gelen» in oğluyla giriyor dünya evine... Eski Gümrük ve Tekel Bakanı İbrahim Tekin, o toprak adamı, o ağa haliyle, filozof filozof söyleniyordu:

«Yine davulcu, zurnacı ragbettebilir ama, evlenmeye gelince değil...»

Bir hanım ciddi ciddi: «Öyledir,» dedi, «evlenmek ciddi iş, bu zamanda...»

Böyle bir mutlu günde, bunlar konuşuluyordu. Ayrıca da politika, politika, politika... Bi'kaç Bakan vardı... Ve iktidar muhalefetinin renkli simaları, Mehmet Turгут'uydu, İbrahim Tekin'iydi, eşleriyle...

«En başlar» yoktu nedense. Neden ki?... Hepsinin Sitki Yırcalı'yla az buçuk yakınlığı vardı çünkü...

Dâvetin en çok espri sağan adamı, Ajans Türk Matbaası'nın sahibi Necdet Evliyagil'di, çok sarışın, çok güzel, çok sakın eşinin yamacında. «Sarp» doğalı, neşesi artmıştı Evliyagil'in... Sarp, küçük oğlu...

Mutlu, görgülü, gösterişsiz bir kutlamaydı bu nişan. Geç vakit, hâlâ çiçekçi çı-

rakları, sepet sepet çiçek taşıyorlardı, Büyük Ankara Oteline, dost dost sepetleri!..

OSAKA FUARI:

Fuarı 60 milyon insan gezecekmiş... Biz de katıldık tabii... Bazı güçlerimizle...

Fuar, 21 inci yüzyılın, müjdesini verecekti dünyaya... Teknik bakımından, fikir bakımından, orijinalite bakımından...

Öbür uluslar ne yaptı bilmiyorum. Bizim yaptığımız bi'kere, Tekeli tükeli, imarı iskânı toplayıp, kültür dışı bir faaliyet göstermek... Kültür içli faaliyete gelince de... Hım, ben mi ağlayım, siz mi?... 75 kişilik bir folklor ekibiyle, 50 kişilik bir mehter takımı göndermek ki, sadece Japonya'ya gidis gelişleri 1 milyon 500 bin lira tutuyor...

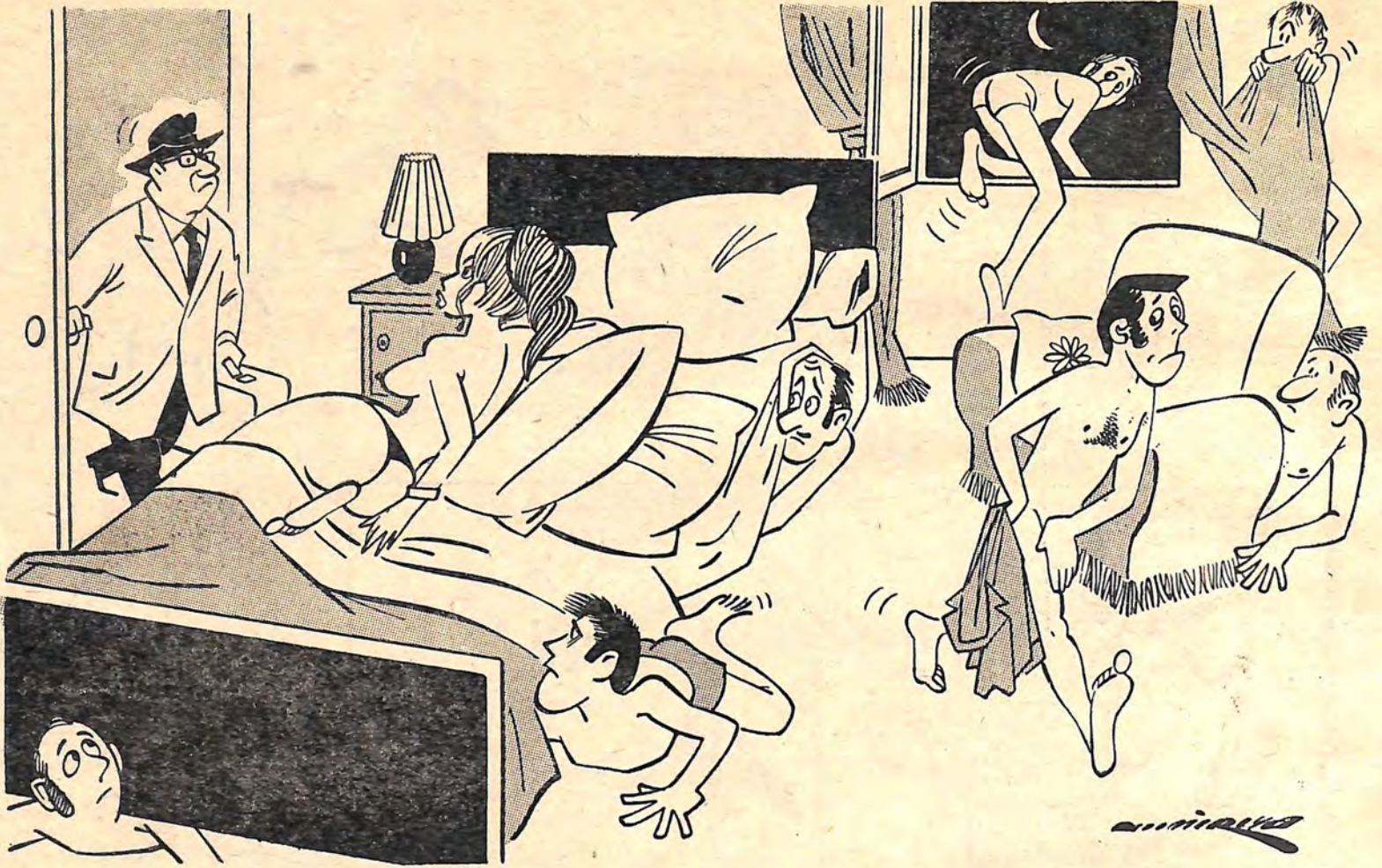
Yüz milyon da harcanabilir, ama yerine, ama yurdun... «Japonlar mehter takımı na bayırlılar» gibi yargılar öne sürülmüştür muhakkak...

O folklor ekibi 15-20 kişilik üniversitellilerden de müteşekkil olabiliirdi... Ve geriye yapılacak daha çok şey kalırdı...

Anladığım, bu Osaka falan, «Elma Gecesi», «Armut Gecesi» veya, «Karniyarın Kuruluş Gecesi» var ya, onların azıcık daha büyüğü ve azıcık daha masraflısı olarak düştünüyor...

İyi oldu bi taraftan, «Osaka Fuarı, Osaka Fuarı» diye diye de bir sürü «görevli» uçtu bir yarı dünyadan bir yarı dünyaya ve hâlâ uçmakta. Neyin görevlisi mi?... Havanın civanını!..

Nimet ARZIK

Kadın — Bunlar mı kim?.. Vergi kaçakçıları kocacığım!..

YEDİ

PAZARTESİ

Alınmayız

İkramiyeli ekmek, ikramiyeli meşrubat, ikramiyeli gazete derken, piyangoculuk bizim Tekel'i de iyiden iyiye sardı. «Vay efendim bir gazozdan arsa çıkar, otomobil çıkar da, dev bir kuru-

luş olan Tekel seyrine mi bakar?» diye düşünülmüş olacak ki, sigara paketlerinden çıkan ikramiye haberlerini, gazeteler yazmakla bitiremiyor:

«Samsun paketinden kazık çıktı!»

«Birinci paketinden eksik çıktı.»

«Yenice paketinden aşk mektubu çıktı.»

Bir haber daha var önümüzde: «Hisar paketinden tütün kurdu

çıkıtı!»

Bu ikramiyelerin neye malolduğunu, Tekel'i ne gibi mali külfetlere soktuğunu bilmiyoruz. Fakat gözü tok vatandaşlar olarak huzurunuzda sesleniyoruz: Kuzum yeni bir yol çizin kendinize; paketlerden kazığı, kurdu, mektubu çıkarın ikramiyesiz sigara için bize.

SALI

Yeni bir sistem

Tıp Fakültesi sınavlarında öğrenciye sorarlar:

— Bir hastayı terletmek için ne yaparsın?

Kolay bir soruyla karşılaştığına sevinen genç, bir solukta cevap verir:

— Kâfurı ile yağlarım.

— Ya terlemezse?...

— Sirtına tentürdiyot sürerim.

— Yine terlemezse?...

— Biberli pamuk tatbik ederim.

— Ya yine terlemezse?...

Sıkıntıdan ter içinde kalan öğrenci cevap verir:

— O zaman getirir, imtihan için size teslim ederim.

Tabii fıkra eski, o sıralarda tıp ilmi geri olduğu için böyle söy-

lemiş delikanlı.

Oysa çağımızda terletme usulleri çok değişti.

Bunlardan birinin reçetesini AKBABA versin isterseniz:

Memleketin gerçeklerini, halkın kazanç durumunu bilmeyen kimselere oylarınızı verirsiniz, göreviniz bitti mi bir köşeye çekilip sonucu beklersiniz. Hangi partinin iktidarda oluşu önemli değil. Programlarında farklılık olmadığına göre, tutumları da birbirlerininkinden pek değişik olmayacaktır.

Akıllarına estikçe zam üstüne zam koyarlar, vergi üstüne vergi getirirler, evire çevire milleti bir güzel terletirler!

ÇARŞAMBA

O çok zor

Gazetelere bakıyorsunuz, iç karartıcı haberler verme bakımından hepsi de birbirleriyle yarışıyorlar sanki. Haydi biz biraz iyimser olalım da, okurlarımızın dudaklarında küçücük bir tebessüm yaratmak için bunların en hafifini fıkramıza konu yapalım.

Aşka gelip rastgele ateş eden sarhoş, kaatil olmuş.

Hani bilerek yeceğiz ama,

yapılan ne var

Olta'yı suya

bir büyük imar

kes işini «Ras-

tır.

Rastgele hay-

sınız bir büyü-

Rastgele pol-

letvekili olur,

Rastgele mü-

karsınız şamp-

Herkesin bir

rastgele silâhı

sa olsa kaatil

Yaşamak mı

Bu başıboş

yaşamak bile

PERŞEMBE

Acı

Türkiye Tra-

leme Cemiyet-

Ulaştırma ve

rının ortak ka-

lülere de ehliyy-

edilmiş.

Allah Allah..

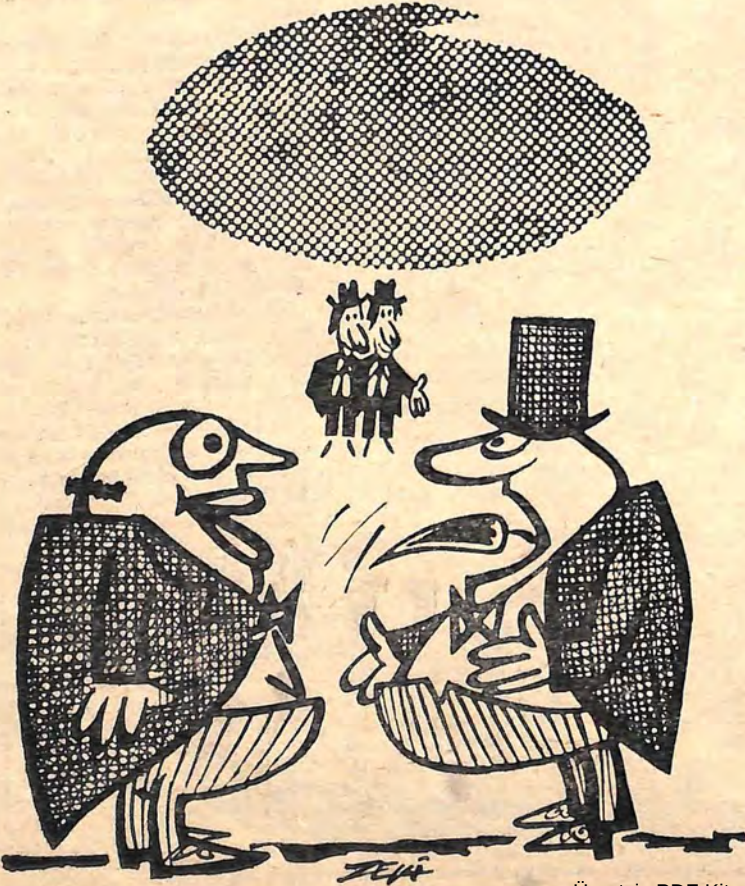
karara vardıla-

Uzun boylu

mez. «Memlek-

sun» deyip, ge-

— Başbakan Demirel acı bir dille tenkid edildi. —

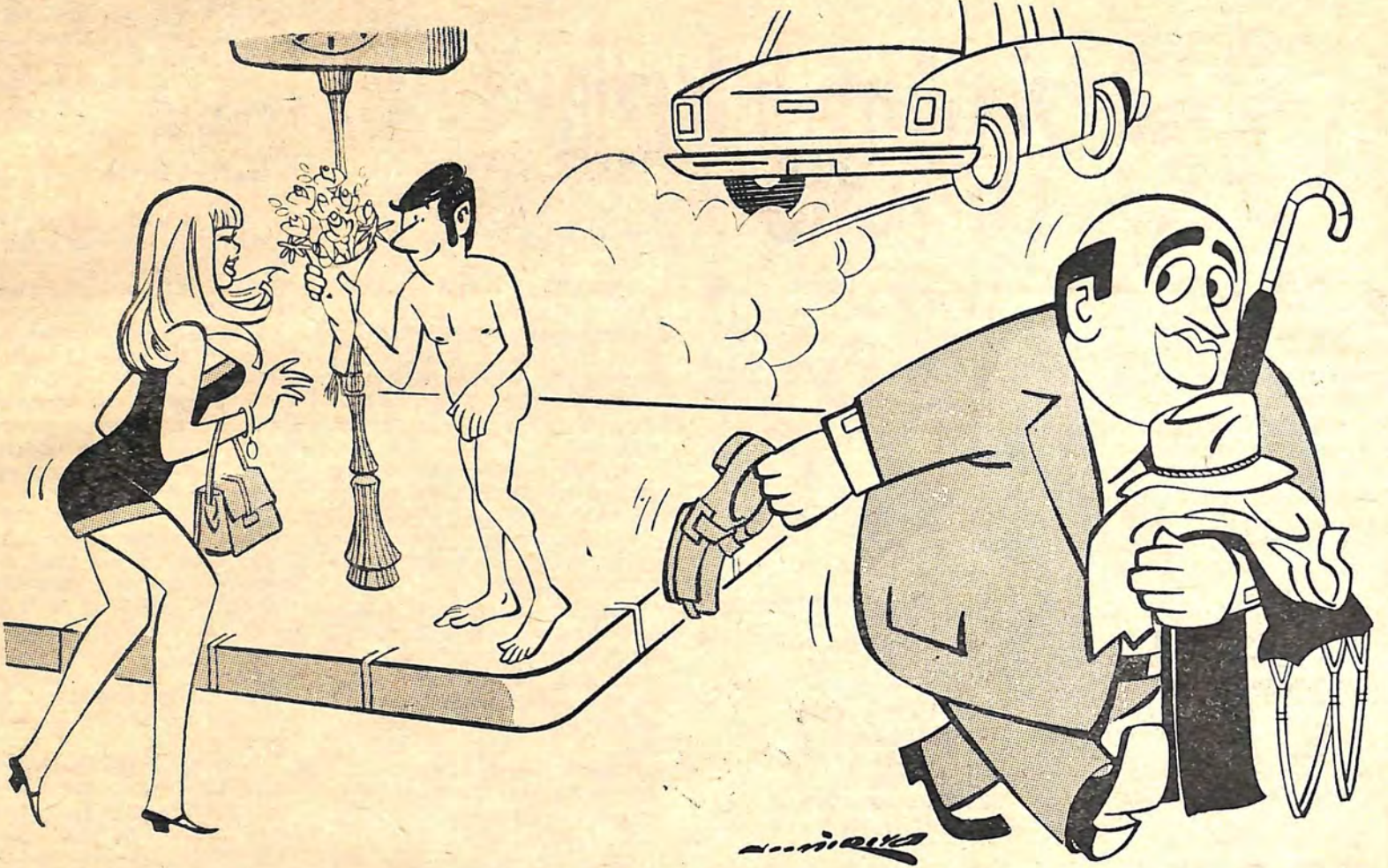
ACI DİL!

— İki gazinin madalya

— Kusura bakmayın.. yol

— Çiçek vergisi alınacak. —

— Vergi ödedim de sevgilim!..

GÜN

apsaydı neyse di-
gün için bilinçli
ilkemizde?
alan balıkcıdan,
tçıya kadar her-
ile» ye bırakmış-

ta atılan, bakar-
iş adamı olur.
kaya atılan mil-
akan olur.
bakaya giren, ba-
on olur.
sey olduğu yerde
sarılan da, ol-
ur!

içinde rastgele
k zordur.

ba?

Kazalarını Ön-
n, İmar-İskân,
ğlık Bakanlıklar-
larıyla, tek göz-
verilmesi teklif

Neden böyle bir
acaba?
düşünmeye değ-
 için hayırlı ol-
lim.

Kimbilir, kendilerince «İnsanın
tek gözlüsü ile çift gözlüsü ara-
sında bir ayırım yapmak Anaya-
sa'ya aykırıdır» mı dediler, yok-
sa «Göz sayısında azaltma yapar-
sak, kazalar da yarı yarıya azal-
ır» diye mi düşündüler?

Eğer öyleyse ve iyi sonuç el-
de edilirse milletçe bu milli fe-
lâketten kurtuluruz.

Tek gözlülerle kazaları azalttık
mı, kökünden halletmek için he-
men âmaların ellerine birer ehli-
yet tutuştururuz!

CUMA

Ne kaldı?

İktidara sorarsanız, muhalefe-
tin kışkırtıcı tutumu demokrasi-
ye indirilmiş ağır bir darbedir.

Muhalefete sorarsanız, bugün-
kü iktidar demokrasiyi can çe-
kişir duruma getirmiştir.

Gelelim öğrencilere:
Sağcısına sorarsanız, demokra-
siyi anarşist solcular işlemez ha-
le sokmuştur.

Solcusuna sorarsanız, demok-
rasiyi işlemez hale getiren, em-
peryalistlerin şakşakçısı sağcılar
olmuştur.

Hani bektâşiye sormuşlar:
— İslâmın şartı kaçır?

Erenler cevap vermiş:

— Birdir.

— Bre zındık, demişler, daha
İslâmın şartını bilmiyorsun, bir
de tutmuş dervişlikten söz edi-
yorsun!

— İnsaf edin yahu, demiş bektâ-
şi. Hac ve zekâtı siz kaldırdı-
nız, savm ve selâti da biz kal-
dırdık, kala kala bir kelime-i şa-
hadet kaldı!

Şimdi bizdeki iktidar- muhale-
fet; sağ- sol ilişkisi de buna ben-
zedi.

Can ve mal güvenliğini iktidar
kaldırdı, akıl ve mantığı muha-
lefet kaldırdı, geriye kala kala
sadece bir kör dövüşü kaldı!

CUMARTESİ

Güzel Ankara

Ankara'lıların yüzde altmışı ge-
cekondularda oturuyormuş.

Yüzde kırkı da kirada...

Açıklanan rakamlar doğruysa
eğer, koskoca Ankara'da rahatı
yerinde sadece üç kişi varmış
meğer. Bunlar da İspartalı Dem-
rel biraderler.

PAZAR

Hey mübarek hey!

Kim derdi ki, günün birinde

biz de milletçe hızlanacağız? Kit-
leler halinde şahlanacağız... As-
lanlar gibi kükreyeceğiz!

Görse inanmazdı eloğlu. Çün-
kü kafalarda yer etmiş fikirlere
göre, hiçbir güçlük kımıldata-
mazdı bu toplumu. Hiçbir sebep
gayrete getiremezdi.

Oysa milletçe yollara döküldük
işte!

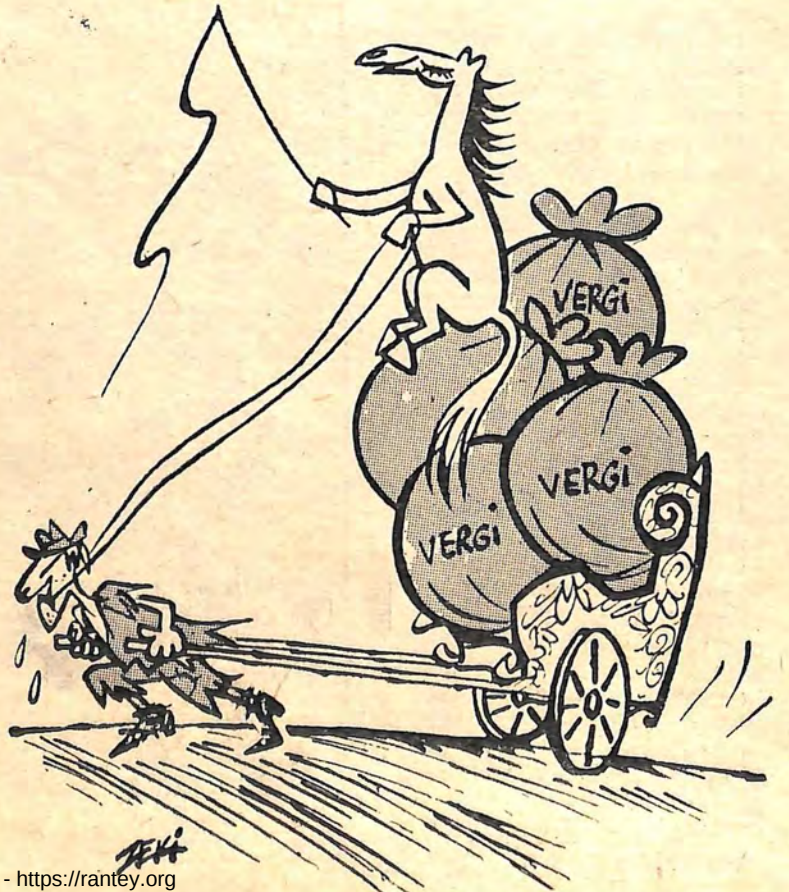
Yargıçlarımız ayaklandı, savcı-
larımız ayaklandı, astsubayları-
mız ayaklandı, öğretmenlerimiz

ayaklandı!

Hayır hayır telâşlanmayın he-
men. Hamdolsun ne vatan tehli-
keye mâruz kaldı, ne inkılâp düş-
manları ayaklandı.

Personel Kanunu tasarısının
getireceği yenilikler açıklandı,
pabucunu kapam hak aramak için
sokağa çıktı!

Yeni vergiler, daha çok dargelirlilere yük olacak. — Gazeteler —

36 yıl sonra geldi. —

uz bu tarafa düşmedi!..

Simens'li kızlar üstüne

Semsi BELLİ

A YILARIN yetmişiki türküsü vardır: Yetmişiki de armut üstüne!...

Politikacıların binbir çeşit türküsü vardır: Binbir çeşidi de kol-tuk üstüne!...

Münih'teki yurttaşlarımızın da yüz türküsü varsa, asgari doksan-dokuzu Simens'li kızlar üstüne!..

İşçisi, aşçısı, ustası, öğretmeni, şairi, sanatçısı, sazcısı, sözcüsü... Tümü bir konuda aynı noktaya toplanıyor: Simens'li kızlar!...

**Aman aman Simens'li kız
Yâr sevmeye hevesli kız
Aşkta tükenmiş nesli kız
Aman aman Simens'li kız!**

**Anan, atan uzaklarda
Anavatan uzaklarda
Ben seni sevdim seveli
Kaldım, darda, tuzaklarda.**

**Ceviz aldım cevizenin
Aşk deryası havuzunan.
Nasıl gidem memlekete
Beş-on marklık dövizinen?**

**Oynak taya çimen tuttum
Deli gönlümü şen tuttum
Simens'li kızın yüzünden
Ben Münih'i mesken tuttum.**

Biliyorsunuz, Simens bir fabrika Münih'te. Onbinlerce genç kız ve kadın çalışıyor Simens'te.

Geçimini sağlamak için evinden, yuvasından kopmuş ev kadını Simens'te. Yemiyor, içmiyor, gezmiyor, eğlenmiyor.. her kahra, her çileye katlanıp, başka bir iş yerinde çalışan eşi ile birlikte biriktirdiği marklarını çoğaltmaya çalışıyor. Bir gün Anavatana dönsün, bir araba ile, bir kürkle, bavullar dolusu eşya ile fakir yuvasına yeniden ve kalkınmış olarak dönsün diye...

Anasına-babasına isyan etmiş, daha önce Almanya'ya giden kız arkadaşlarının mektuplarına ve yaşantısına imrenmiş uçarı genç kız da Almanya topraklarına ayak basar basmaz soluğu Simens'te alıyor.

Kocasına rest çekmiş kadın Simens'te. Evinden kaçmış taze dul Simens'te. Macera heveslisi kenar mahalle dilberi Simens'te. Türkiye'de hayat şartlarının ağırlığına dayanamayan bunalmış kadın Simens'te. Yetim çocuklarına bakmak için çalışma alanı bulamayan çaresiz anne Simens'te. Metresiyle kaçan hovarda kadın Simens'te. Kocasını ile yurt dışına çıkmış hamarat kadın Simens'te. Belirli bir dalda uzman olmak isteyen ülkücü genç kız Simens'te. Yarım kalmış öğrenimini hem çalışarak hem okuyarak tamamlamak isteyen Fakülteli Simens'te...

Simens, onbine yakın Türk ve sayısını bilemediğimiz miktarda

başka ülkeler kızının bir araya geldiği bir dünya...

Münih'teki işçilerimizle Simens'li kızlar arasındaki duygusal gerginliğe daha önceki yazılarımızda değinmiştik.

Ama hemen ilâve edelim ki, bizim babayigitler, yalnız Simens'li kızlarımızla değil, fakat aynı zamanda Münih güzelleriyle de milletlerarası ilişkiler kurmaktan geri kalmıyorlar!

**Bir Münih'li kedi sevdim
Altın saçlı güzel kedi
Kulağıma bir şey dedi:
İhliledi!... İhliledi!...**

**Yandı tutuştu ocaklar
Mini etekli bacaklar
Ben sevdiğim o kucaklar
Ömrümü kemirdi, yedi
Münih'li sarışın kedi
İhliledi!... İhliledi!...**

Gerçekten Münih'in sarışın kedicileri, bizinkilerle fare ile oynar gibi oynuyorlar. Ne var ki sonunda oyunun galibi ne fare oluyor, ne de kedi.

Eğilin de fısıldayım kulaklarınıza oyunun galibini: Sustalı bıçaklar, sivri ve eğri uçlu hançerler, 6.35 - 7.65 çapında mermiler oluyor oyunun galibi...

İhliledi!... (Seni seviyorum!), İhliledi!... diye inleyen dudaklar, bu kez tabii daha başka acılarla inliyor!...

İBRAHİM ASLANHAN

Almanya'daki hangi sanat dergisini açarsanız onun adına rastlarsınız çoğu zaman. Tüm sinema ve televizyon magazinleri onun fotoğraflarını yayınlar sık sık.

İbrahim Aslanhan, Münih'teki yurttaşlarımızdan en ilginç.

Münih radyosunda programları var. Televizyon ve film yıldızı olarak ünü bütün Orta Avrupa kentlerine ulaşmış...

Kırşehir'in Hacıbektaş ilçesinde doğmuş İbrahim Aslanhan. Bir süre önce Almanya'ya çalışmaya gitmiş. Gidiş o gidiş!... Şimdiye kadar düzinelerle film yapmış. Sinema filmi, televizyon filmi.

Binlerce genç kız hayranı var Aslanhan'ın. Avrupa basını kendisinden «Türklerin Ömer Şerifi» diye bahsediyor.

Uzun boylu, genç, yakışıklı bir Anadolu babayiti.

Bir pazar günüydü. Topkapı Lokalinde Münih'li yurttaşlarımızla sohbet ediyorduk. Pikapta Aşık Mahzuni'den, Feyzullah Çınar'dan, Mahmut Erdal'dan parçalar çalınıyordu.

Telefonla randevulaştığımız Aslanhan, Kaya adında bir gazeteci arkadaşıyla beni Topkapı Lokalinden gelip aldılar.

— Ne haber? dedi, Aslanhan. Münih'i beğendin mi?

Güldüm:

— Henüz Türkiye'nin içindeyim, Türk'lerin arasındayım, dedim. Almanya'ya, Münih'e giremedim ki daha!...

— Gel, dedi, seni 68 inci ilimizden alıp bir başka ülkeye, Almanya'nın içine götüreyim bugün!...

Ve atladık arabaya.

Régina Palace'ın salonu tıklım tıklım doluydu. Münih sosyetesinin en şık hanımları, en zengin erkekleri ikinci çayına gelmişlerdi.

Pistin kenarında üniformaları kordonlu bir caz ekibi, pistin ortasında birbirine sarılmış yüzlerce çift vardı. Dans ediyorlardı. Daha doğrusu etmeye çalışıyorlardı. Çünkü öylesine kalabalıktı ki, her çift ancak olduğu yerde dönüyordu dakikalarca.

Dikkat ettim, hanımların hemen hepsi makyajsız denecek kadar tabii idi. Bir tek kırmızı du-dağa, bir tek rimelli göze rastlamak mümkün değildi. Uçuk pastel renklerle yapılmış hafif ter-tip bir tuvalet.. fakat fevkalâde sık giysiler... Mini etekler.. pantolon-blüzar.. mikromini etekler... Işıl ışıl halkalı zincir bel kemerleri...

Geri taraftaki bir masada genç bir kız kavalyesiyle dudak alışverişini yapıyordu kuzu kuzu. İlerdeki bir masada iri yapılı bir erkek, kolları arasındaki genç kadını —her halde kamuoyundan gizli bir devlet sırrını açıklamak için— kendine doğru çekiyordu.

Biz de...

Boşuna günahımızı almayın... Biz de masamızdaki kadehleri çekiyor.. sonra sigaramızdan derin bir nefes çekiyor.. sonra da her halde diyar-ı gurbette olduğumuzdan derin derin içimizi çekiyorduk...

Şemsi BELLİ

GELECEK SAYIDA:
Münih'ten Son İzlenimler.

— Kismetlerinin açılmasını isteyen genç kızlar, Pamucak çeşmesinden su içiyor. —

— Biraz kapa kızımı... Kismetin fazla açıldı!..

Halk nelere gülüyor?

BÂKİ

Edebiyat dersinden yazılı yapıyordu.

Öğretmen:

— Soru bir, dedi. Yazın: Bâki...

O sırada gözü, en ön sırada oturan öğrencinin kâğıdına ilişti. Çocuk, Bâki'nin «B» sini küçük harfle yazmıştı.

— Gözün kör mü sersem, hay boynun devrilsin! diye çocuğa çıkarak tebeşiri eline aldı, tahtaya koca bir «Bâki» yazdı. Sonra sınıfa dönerek sordu:

— Ne demiştik, çocuklar?

Hocanın ağzından her çıkan

sözü dikkatle not eden öğrencilerden biri ayağa kalktı ve yazdıklarını arüz vezniyle okudu:

— Bâki, gözün kör mü sersem, hay boynun devrilsin!

Hikmet UĞURLU

— Karaman —

BOŞ MİSEN?

İstanbul'da çalıştıktan sonra Göle'ye dönen Binali:

— İstanbul'da karı kız çok. Para desen o daha çok. Canın eğlence mi ister, hemen gördüğün karı ve kıza söyle. Hemi de utanma.

Binali'nin anlattıklarını dinleyen Şemo bir süre sonra İstanbul'a çalışmaya gider. Fakat Binali'nin anlattıklarının unutmaz. Ve pazardan dönen bir hanıma yaklaşıp sorar:

— Hanım abıla boş misen?

— Ne yapacaksın?

— Heç. Biraz eğlenah, meğlenah dedihiti.

(Boş misen lâfı Kars'ta da moda haline geldi, valilik yasaklayınca deka dek sürdü.)

Kemal YILMAZ

— Göle —

BİR DERT Kİ...

Konyalı bir kadın, 12-13 yaşlarındaki oğluyla otobüse binip, biletçiye bir kişilik bilet parası uzatır. Biletçi haklılıkla çocuğu işaret ederek:

— Ona da bilet alacaksın hanım, diye sesini yükseltir.

— Şuncacık çocuğa da bilet kesilir miymiş hay oğlum?

Bikkınlıkla:

— Pekâlâ pekâlâ, der biletçi. O halde çocuğu kucağına al.

Kadının cevabı yine hazır:

— Eşşek gader çocuk gucağa alınır mıymiş ayol?

YÜKSEL SOYLUOĞLU

— Kurtuluş/Ankara —

RENGİNE GÖRE

Dündar'la Kızılay'da tur atıyorduk. Yanımızdan esmer, fakat dolgun vücutlu, teni cilâlıymış hissini veren bir kadın geçiyordu.

— Öf, dedim, kadına bak! Kâğıt gibi...

— Evet, dedi Dündar, karbon kâğıdı!

Ve hemen bir başka kadını göstererek devam etti:

— Bu da yarım ton kok kömürü! Gösterdiği, top gibi, simsiyah bir kadındı.

Nevzat YÜCESOY

— Polatlı —

OTOBÜSTEN GÜLÜCÜKLER..

* Ankara Belediyesinin, talebe biletlerini yirmi kuruştan yirmibeş kuruşa çıkardığı günlerde, bir poker partisinden dönmekte olan Atilla henüz zamdan haberi olmadığından, otobüste biletçiye yirmi kuruş verip «Paso» dedi.

Biletçinin «Beş kuruş daha», demesine Atilla'nın karşılığı «Rest» olmuştu.

* Çankaya - Ulus seferini yapmakta olan otobüsün, tam Çankaya yokuşundan inerken frenleri patladı. Ne yapacaklarını bilemeyen yolcuların bazıları pencereden atlamaya çalışıyor, bazıları bağırıp çağırıyor, panik içinde çırpınıyorlardı. Allahtan Kavaklıdere kavşağında trafik polisi yolu kapattı da otobüs durdu...

* * *

* Dalgın bir başkentli, otobüste biletçinin devamlı, «Bilet, beyler bilet...» diye bağırmasına hiç aldırmıyordu. Sonunda dayanılmaz biletçi:

— Bilet almayıcağ mısınız beyefendi? dedi.

Dalgın adam kafasını çevirmeden:

— Almayıcağım kardeşim, almayıcağım. Bugünlerde hiç şansım yok, diye cevap verdi.

* Otobüs iyice dolmuştu. Biletçi sık sık «Yürüyelim beyler, ön taraf boş.» diye ihtar ediyordu. Şişman bir adam tam herkesin geçtiği aralıkta durmuştu. Önü bomboş olmasına rağmen bir adım bile atmıyordu. Biletçi, adamın omuzuna dokundu ve:

— Yürüsene kardeşim. Bak, ön taraf bomboş, dedi.

— Ne diyorsun sen yahu, dedi, şişman adam. Madem yürüyecektik ne diye bindik biz bu otobüse?..

NEREDE?

Briç masasında biri:

— Neredeyim çocuklar? diye sordu. (Yâni, elde miyim, yerde miyim demek istiyordu.)

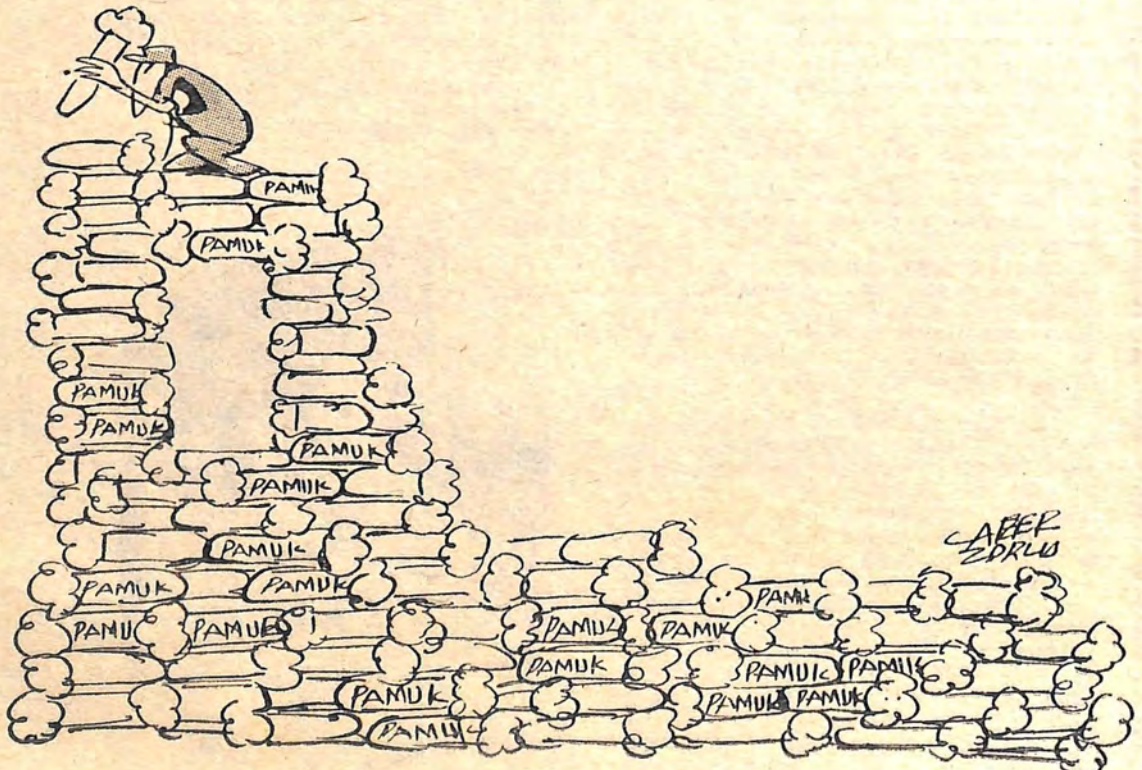
Karşı fiksten biri cevap verdi:

— Dostlar arasındasın.

Kırımhan AKINCI

— Ankara —

Demir fiyatlarına yüzde kırk zam yapıldı. — Gazeteler —

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Bir ruh çağırma seansı

RAFET RUHİ kurduğu «Güzel Ruhlar» derneği dümeniyle başka işler çeviriyordu... Rafet erkek olarak cinsi kudretini de ruhlarla alışverişine borçluydu... Beş kere evlenmiş fakat bir türlü bu azgınlıklarından vazgeçmemişti... Profesör lakabıyla anılmasına sebep, bıraktığı sivri sakalı ve ince altın kenarlı gözlükleriydi... Aslında ortayı bile zor bitirmiş, fakat zekâsını hep alagorik işlere harcadığından türlü dümenlerle çok para vurmuştu... Bir ara Mâsum Kadınları Koruma Derneği adı altında faaliyet gösterirken ihbar üzerine güzel bir sarışınla basılmış ve dernek kapatılmıştı... Rafet Ruhi ortalıktan bir zaman kaybolup büfecilik yaptı... Fakat sonra kadınlara karşı olan iştahını sandviçle kesemediğinden «Güzel Ruhlar» derneğini kurdu... Bu sefer Çamlıca'ya çıkarken Sarıkaya mevkiinde, sapa bir yolda, bahçe içinde bir eski duldan arakladığı köşke yerleşti... Ufak ufak broşürler bastırıp, evde kalmış manyak kızları, beyni tam teşekkül etmemiş biçare tipleri tavlamağa başladı... Evini aldığı dul Şayeste hanımı da medyum olmaya ikna etti... Tabii bu Rafet Ruhi'ye bir geceliğine mal oldu... Rafet, Şayeste'ye o gece, bedenine giren ruhların varlığını tattırdı... Bütün bu palavralar çok tutmuş ve Rafet Ruhi'nin gizli cemiyetine gizlice giren üye sayısı hayli kabarmıştı... Rafet güya bunlara ruhlarını ıslah etmek ve temizlemek numarasıyla karışık abandona durumlarla ufak ufak paralarını kesiyordu... Çünkü her seansa girmek yüz liraydı... Bu para ilerde, Bolu ormanları civarında yapılacak «Güzel Ruhlar Tedavi Kliniği» için toplanıyordu güya... Aslında Rafet Ruhi bu paralarla evde âlemler yapıyordu. Özel olarak kabul ettiği mâsum kızların ruhlarını temizliyordu... Gerçi medyum Şayeste hanım arada bir bu işlerin içinde bir ketenpere yattığını seziyor gibiydi ama, Rafet Ruhi onu da istemeye istemeye susturmaya çalışıyordu...

ŞİMDİ GELELİM 24 NİSAN GECESİNE :

İşler bu minval üzerinde tıkır tıkır yürüyen derneğe giren bir karı koca, Rafet Ruhi'nin aklını başından aldı... Tabii erkek değil, karısı... Aman Yârabbi, o ne tatlı bir mahlûktu... Kumral pırl pırl saçlar, çekik hül-yalı gözler, dimdik göğüsler, kalkık, isterik bir burun, etli dudaklar ve şahane bir endam... Lâkin Jale'nin kocası Bahattin ufak tefek olmasına rağmen uyanık herif... Karısının bu gibi ruh vaziyetlerine meraklı olmasına bozulmuştu... Fakat kadının aptal olmasına rağmen kocası üzerindeki seksolojik tesiri Bahattin'in enerjisini kırmış ve o da çaresiz «Güzel Ruhlar» Derneğine beşyüz lira bastırarak üye olmuştu...

Rafet Ruhi bir dümenine getirip Bahattin'i uyutmaya ve karısını araklamaya kararlıydı... Kafayı üç gün çalıştırdı... Bahattin'i saf harici etmenin çarelerini aradı... Çünkü herifin ne iş yaptığını çıkaramamıştı... Polis de olabiliirdi... Rafet daha önce polisle çok tanışmış olduğundan bu davadan çok ürküyordu... Fakat Jale bütün bu tehlikelere değerci... Sonunda karı kocayı 24 Nisan gecesi için davet etti...

Jale davetiye kocasına gösterirken meşhur profesörle seans yapmanın heyecanı içindeydi... Ruhlar âleminde kimbilir ne haberler gelecekti... Bahattin bu daveti tabii pek sevmeydi... Fakat karısına belli etmedi... Arabalarına bindiler ve köşke gittiler... O gece de tam ay mehtabının en fiyakayla ışıldadığı bir geceydi... Yâni tam ruhların geleceği bir gece... Büyük salonda Rafet Ruhi, medyum Şayeste hanım onları bekliyordu...

Seans için ayrılmış masanın üstü cilalıydı... Rafet Ruhi gayet ciddi, karı kocanın ellerini sıktı... Onlara likör ikram etti... Gayet ciddi ve vâkur bir poz vardı... Arada bir acayip tiklerle havaya bakıyor, sanki gaipen birtakım sesler duyar gibi kulak kabartıyordu... Bir ara onlara:

«— İnşallah Rabantagara bu gece sinirli değildir.» diye bir de kofti lâf attı...

Rabantagara, medyumların piriydi... Medyum Şayeste onunla irtibat kuracaktı... Saat onikiye on kala Rafet Ruhi, Şayeste'ye okunmuş su içirdi... Bu su aslında içine kordiyal serpilmiş âdi terkos suyuydu... Fakat mizan-senin ustalığı sayesinde Bahattin bile şoke olmuştu... Bu adan: gerçekten büyük bir profesördü... Jale ise çarpılmış, hayran Rafet Ruhi'ye bakıyordu... İşin kıvama geldiğini çakan Rafet Ruhi, karı kocaya masaya geçmelerini, üstlerindeki bütün her şeyi bir kenara koymalarını söyledi... Sonra masaya geçtiler... Medyum Şayeste, gözleri baykuş gözü gibi masada yerini almıştı... Rafet Ruhi havaya bir kaç kere üfledikten sonra ruhların piri Rabantagara'yı çağırdı:

«— Ey ruhların en büyüğü Rabantagara'nın ruhu, biz burada sana birtakım sualler sormak için toplandık... Rica ediyoruz. Geliniz ve bize gaipen haberler veriniz... Huu... raba nubara hu...»

Birden masa güm güm diye yerinden oynadı... Aslında Rafet Ruhi döşemenin altından gizli bir manevela ile masayı istediği anda oynatıyordu... Herkes dehşete düştü...

Rafet Ruhi:

«— Demek geldiniz üstadım. Mersi, şimdi bize, masadakilere, biraz talimat veriniz ve isteklerini söyleyiniz.» dedi... Tabii masa Rafet'in numarasıyla yine iki kere vurdu... Medyum Şayeste konuşmaya başladı:

«— Masadakilerden birine emrim var...»

Rafet sordu:

«— Kime üstadım?...»

Masa yine vurdu: Tak... tak... tak... Şayeste konuştu:

«— Bıyıklı, kısa boylu, lâcivert çizgili ceketli beye...»

Bahattin şaşırıldı... Karısına baktı... Gayri ihtiyari kekeleydi:

«— Bana mı?...»

Rafet Ruhi, Bahattin'e:

«— Susunuz, üstadla ancak ben konuşurum» dedi ve sordu:

«— Evet büyük ruh... Emrinizi dinliyoruz...»

Yine Şayeste, Rabantagara'nın ağzından konuştu:

«— O bey şimdi hemen annesinin mezarına gitsin... Annesinin ruhu onu çağırıyor. Ona ihtiyacı var... Bir dua etsin gelsin... Gülmeye başına bir kaza gelecek...»

Bahattin dayanamamış:

«— Bana mı?...» demişti...

Şayeste konuştu:

«— Tabii sana, tereyağ... Hâlâ duruyorsun... Annen bekliyor dedik ya... Yürü, ancak varırsın...»

Bahattin yerinden fırladı... Artık buna inanmamak imkânsızdı... Giderken Profesöre:

«— Lütfen karım size emanet profesör... Annem Zincirlikuyu'da yatıyor... Gidip gelmem uzun sürer...» dedi.

Rafet Ruhi şefkatli ve hisli bir sesle:

«— Merak etmeyin Bahattin bey... Çok mutlu olmalısınız... Rabantagara sizi sevdi. Kimseye adres vermez... Karınıza gelince, istirahatini hemen temin ederiz...» diye cevap verdi...

Bahattin çıktı. Biraz sonra arabanın uzaklaşan sesi duyuldu...

İYİ GECELER :

Bahattin gidince Rafet Ruhi, Rabantagara'ya başka diyeceği olup olmadığını sordu... Rabantagara şu cevabı verdi:

«— Giden beyin güzel hanımı korkmasın, bu gece bütün iyi ruhlar onunla beraberdir... Belki vakit bulursam gece onu ziyarete gelip takdis edeceğim... Aramıza onu da alacağız... Postayı kapatabilirsiniz...»

Rafet Ruhi masadan kalktı. Şayeste'ye bir hokus pokus yapıp sihirini açtı... Sonra:

«— Hanımefendiyi odasına çıkarın, siz de yatın... Ben biraz daha ruhlarla uğraşıp yatacağım.» dedi...

Kadınlar çıktılar... Şayeste Jale'ye odasını gösterdi ve balkon kapısını açmasını söyledi... Çünkü ruhlar kapalı camdan giremezler, dedi... Jale odaya girince biraz korktu... Çünkü kocasından hiç ayrılmamıştı... Soyundu, yatağın üstüne konmuş ipekli geceliği giydi... Sonra yattı... Bir türlü uykuya tutmuyordu... Ruhlar acaba gelecekler miydi?... Birden balkonda beyaz bir gölge belirdi... Jale heyecanla «— dayı giren ruha baktı... Ruh yavaş yavaş yaklaşıp karyolanın kenarına oturdu. Ve:

«— Ey kendini ruhlarla adamak isteyen mesut kadın... İşte artık başbaşayız, kendini ve ruhunu ruhlarla teslim et... Hiçbir şey düşünme ve ne dersem yap!» dedi...

Jale zaten karşı koyacak halde değildi... Ruhun istediğini yaptı...

Ertesi sabah Bahattin annesinin mezarında dua okuyup döndüğünde karısı ruhların kollarında geçirdiği mesut dakikaların rahatlığıyla mışıl mışıl uyuyordu...

ALINACAK DERS :

Bu gibi ruh seanslarının ne gibi vaziyetlerle sonuçlandığını görüp, profesör Rafet Ruhi gibi dümenlerin seanslarına gitmeyiniz... Çünkü insan farkına varmadan ruhundan çıkarır... Bilhassa genç hanımlar sizlere anlatabildim mi?...»

Fantoma İSTANBUL'DA

yazan: ÇİZEN
SUAYİ
SUALP

22

KAVGA BÜTÜN
DEHŞETİYLE
DEVAM EDER.
KEN, KADRI ANI-
DEN BİR SAĞ
KROŞE PATLATTI.
FANTOMA YEDI-
Ğİ YUMRUGUN
ŞİDDETİNDEN
İKİ BÜKLÜM
OLDU. FAKAT
ARKASINDAN
BİR SOL APAR-
KAT GELİYOR-
DU..

HIMKI!

SENİ ÇİLDİ-
ADI, MÜLEVVES
HAYDUT SENİ..

BU SON
YUMRUK AYI-
RACAK SONUN-
DA İKİMİZİ

OH!
NE KUVVET-
Lİ ERKEK..

SEKİZ.. DOKUZ..
NAKAVT.. NİHAyet
MEŞHUR FANTOMA
DA SIFIRI TÜKETTİ
BAHUSUS..

KORKMAYIN
ARTIK YANINIZ-
DAYIM..

SİZ NE KA-
DAR KAHRAMAN
SINIZ.. HEP BÖY-
LE BİRİNİ TAHAY-
YÜL EDERDİM.

BİRDEN GÜL-
NAZ VE
KADRI
KENDİLE-
RİNİ...

BİRBİRLERİNİN KOLLARINDA BULDU-
LAR VE AŞKIN ÇILDIRTICI
GİRDABINA KAPILDI-
LAR <Tasfir: Resat
Nuri Güntekin>

ŞİMDİ ARTIK
BEN SİZİN
Mİ OLDUM?

MAALİMEMNU-
NİYE.. YOKSA BU
HAREKETİMİZDEN
PIŞMAN MISINIZ?

OF.. KAFAM..
HAFİYE KIZA
YUMULURKEN
TUYEBİLİRİM

FAKAT DAHA
ÖNCE ŞU TAŞI
POLİSİN KAFASINA
VURMAK
DAHA NEŞELİ
OLUR.

Can Bartu:

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Sizde Can Bartu
gibi bol köpüklü
Gibbs'le traş ola-
rak sıhhatli bir
cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 8130 — 88)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-
datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-
mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 100 kuruş.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Teleg. Adr. : BASINKURUMU

— 24 —

İlk uğradığımız köye varınca,
nerdeyse kendimden geçecektim.
Büyük bir çınar ağacının gölgesine
sığınmış demirci dükkânına vardım:
— Ağa, dedim, bakkal bulunmaz
mı burda?
— Yok, dedi, bi sabah açar, bi
de akşam...

— Sn?
Karşısı gösterdi:

— Yalak orda...

Çesmeye koştum. Başımı göğsümü
bir güzel yıkadım. Geçtim oturum
çınarın gölgesine. Bir zaman dinlen-
çlikten sonra tekrar demircinin ya-
nına vardım:

— Eyriyan'a nerden gidilir?

— N'apacan orda delânı? dedi.

— Heç, eniştem var orda, dedim.

— Kim enişten?

— Pambık toplamaya geldiler.

— Durma, dedi, anca aşama va-
rın, hadi çık yola!

— Garnım çok aç, dedim. Bakkal
da yok.

Bir çulun altından, bir demet yuf-
ka çıkarıp uzattı:

— Ye! dedi.

— Gaç gurus? dedim.

— İstemez, dedi.

— Sağol emmi, dedim.

— Şimdi şurdan çıkacan, bu ince
yol ilerde biter, biraz geniş başlar,
o genişi takip et get, bi esgi harabe
gibi yere gelece, eski çiftlik. Or-
dan sağa sapan yola fur get, ilerde
gene soran!

— Sağol emmi.

Ardımdan bağırdı:

— Hızlı get, garanlığa galın... A
oğul, sen yanıuş gelmişin, yolu ey-
risinden dutmuşun... Sapıtmışın yo-
lu, sapıtmış...

İlâhi emmi, biz zaten sapıtmışız!..

Yürüdüm... Altın üstün sıcak bas-
tırınca susamaya başladım. Hele sır-
tımdaki yorgan, o hafif yorgan, yol
uzadıkça ağırlaştı, sırtımı kan ter
içinde bıraktı. Ara sıra tarlaların
içine dalyor, bir karpuz, bir ke-
lek (tatsız kavun) bulurum ümidiy-
le gözlerimi dört açıyordum. Bir
yerde yumruk büyüklüğünde sekiz
on kadar çakal karpuzu (küçük kar-
puz) buldum. Hepsini kopardım.
Kan gibi kırmızı, kan gibi sıcaktı
bu karpuzlar. Beşini yeyip, gerisini
yorganın arasına sıkıştırdım. Avu-
cumda, bir avuç karpuz çekirdeği
tekrar düştüm yollara...

Eski çiftliğin orada, öteki karpuz-
ları da yedim. Yıkılmış duvarın di-
binde daha çok oturacaktım ama,
bir akrep merhaba deyince, tekrar
yola düşmekten başka çare bulama-
dım.

Günü batmıştı Eyriyan'a vardığım-
da. Bereket bakkalı açıldı. Çesmeye
elimi yüzümü yıkayıp, susuzluğumu
giderdikten sonra bakkala gittim:

— Ekmek, dedim.

— Yok, dedi.

— Garibim, dedim.

Oğlunu gönderip evden beş yufka
getirtti. Arasına helvayı koyup he-
men oracıkta karnımı doyurdum. A-
dam, yufkayı yeyişime hayret edi-
yordu:

— Sen ne zamandan beri açsın de-
lânı? dedi.

— Heç, sabahdan beri, dedim.

— Lan ocağın batmaya, senin bu
halini gören olsa der bu oğlan bi
haftadır aç!

— Emmi, dedim bakkala, ben e-

niştengilli arıyorum. Eniştemin da-
yısı çok hasta da, habar verecektim.

— Kim enişden? dedi.

— Bilmen sen, dedim, yalnız on-
ları buraya İsmail ağa getirmişti.

— İtburun İsmail mi?

— Bilmen, dedim, şişman.

— O o... Kelyazı'dadır ölese eniş-

den.

— Nerden gedilir Kelyazı'ya?

— Şu, şu göcaman çiftlik var ya,
onun duvarını dut get, o yol... Çift-
lik biter, yol başlar ilerde.

Yolu tutup gitmeye başladım. En
artık, Raziye hemen şuracıkta, bur-
nunun ucundaydı. Belki de seslen-
sem duyardı. Üstelik karnım da tok,
yakan güneş de yok, ben yürümeyi
de kim yürür?... Zifiri

Dayan ayaklarım, dayan!... Zifiri
karanlık çöktü, daha bizim enişte-
lerden bir haber yok. Hele bir yere
gelip de yolun üçe ayrıldığını gör-
düğüm an, yüreğim hırp etti:

— Eh işte, bu gece vakti, bu zifiri
karanlıkta bu iş burada biter, de-
dim kendi kendime. Meret, yazı tura
atacak para da kalmadı ki cepte, a-
tasın yazı tura, vurup gidesin şan-
sına çıkan yola... Oturdum tarlaların
kenarına, bir insan gelir ümidiyle
çok bekledim. Sadece sinekler gel-
di, sinekler, sinekler, bir yığın si-
nekler... Birini öldürsen, o ölenin
acısını almak için daha çok hücu-
ma geçen sinekler, arsız sinekler,
inatçı sinekler...

Uyumuşum... Bilmem yorgunluk-
tan, bilmem Raziye'nin yanına yak-
laşmış olmaktan, bilmem sineklere
karşı akortlanmış olmaktan, dalmış
gitmişim...

Gözlerini açtığım zaman güneş
hayli çıkmıştı. Ve bir kağıt arabası
geliyordu uzaktan inleye inleye. A-
rabanın gelişini unutla bekledim.

Adama:

— İrgatlar nerde emmi? diye sor-
dum.

— Hangi irgatlar? dedi.

— İsmayil ağanın irgatları, İtbu-
run İsmayil...

— İtburun burda deel şincli. İrgat-
lar eskiden burdaydılar ya, şimdi bi-
raz uzağa gettiler, bu tarlaların pam-
bığı bitti. Şurdan gedecen, şu yol-
dan dut get!... Uzak deel o gadar.

— Sağol emmi, dedim.

Sordu:

— N'apacan orda?

— Eniştem var da...

— Ha öyle mi?

— Öyle...

Yorganı sırtlayıp yola düştüm.
Gider gitmez Raziye'yi görmeme im-
kân yoktu. Çünkü, çoktan tarlaya
girmişlerdi onlar. Artık, kuşluğu
beklemem gerekti. Babasını da hiç
düşünmemiştim. Acaba nasıl karşı-
layacaktı beni? İster misin kapsın
sopayı:

«Ulan şehirde rahat ettirmedin bi-
zi, şimdi yazının yüzünde de mi ra-
hat yok senden?» desin... ver etsin
odunu, neren ister, neren istemez...

Eh, onun sopası varsa, bizim de
sopadan dayanıklı ayaklarımız var.
O tabanlar ki, doğduğumuzdan beri
bir gün olsun kara çıkartmamışlar-
dır yüzümüzü.

Düzen, yine aynı düzendi... Yine
kocaman iki karaağaç, karaağacın o-
rasında burasında haymalar... Hay-
malarını önünde oynayan beş altı ya-
şındaki cılız, sarı benizli çocuklar.
Benim geldiğimi gören çocuklar,

hepsi haymalarına kaçtılar. Ortada yalnız bir koca karıyla, bir de kucağında dört aylık bir çocuk bulunan, dört yaşındaki oğlan kaldı. Koca karı:

- Nerden gelin, nere giden? dedi.
- Heç nene, buriya geldim, dedim.
- Pambığa mı geldin?
- He.
- Niye hafdabaşı gelmedin?

Cevap vermedim. Koca karı, boyuna elindeki tesbihe bir şeyler okuyup o dört aylık çocuğun yüzüne üflüyordu.

- Bebek hasda galiba? dedim.
- He, dedi koca karı, geberecek. Ben okuyorum, gebermesin diye.
- Allah kabul etsin, dedim.

— Anası orusbuda gabahat, südü yetmeyince dayamış bulgur aşını, garmı dutmaz olmuş, bi amel ki ne amel, cır cır... Ölür bu ölür...

Dört yaşındaki çocuğa baktım. Koca karı böyle dedikçe, daha sınıksı sarılıyordu kardeşine:

— Güllüm gardaşım! diye, gözleri dönmüş çocuğu güldürmeye çalışıyordu...

Biraz sonra o korkup kaçan çocuklar etrafımı çevirdiler. Bu çocukların en büyüğü yedi yaşındaydı. Çünkü, sekiz yaşına basmış bir çocuğun yeri pamuk tarlasıydı.

Bedava ekmek yok beyler!... Bu çocukların çoğunun kucağında da bir çocuk, kimi pışpışıyor kar-

deşini, kimi sırtını kaşıyor, kimi güldürmeye çalışıyor, kimi de bilir bilmez kardeşinin altını temizlemeye çalışıyordu. Arada bir koca karı kızıyor birine:

- Gız gahbe, sıkma çocuğu o kadar, cılkını çıkaracan, diyor.
- Bebeğin bir tanesi de ağacın altında, çulların içerisinde yatıyor. Ağlıyor, çatlıyor, aldırın yok. Sordum:

- Bu çocuk kimin?
- Onun salıbaşı yok, dedi bir oğlan çocuğu.
- Anası babası?
- Tarladalar.
- E, kim bakıyor buna?
- Heç, biz bakıyoruz.
- Gidip baksanız ya?

— Daha şimdi ağzına bezi dıkdım, çıkarmış ağlıyor.

Haymalara bakıyorum. Bunların içinde hangisinin Raziye'lerin olduğunu kestirmeye çalışıyordum. Yoksa benim gibi onlar da mı dışarda yatıyorlar? Sonradan düşünüyorum ki, olamaz. Belki insanlık yönünden olabilir ama, namus yönünden asla olamaz...

Kız çocuğunun birine sordum: — Sen Raziye ablanı tanıyon mu? dedim.

- Kaşını gözünü kaldırıp:
- Cık, dedi.
- Sarı saçlı, dedim.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Haydi, zilini kuruyorum, saatte bir çalacak!..

Sarhoş aklı

Sallanarak bardan çıkan sarhoşu, yuvarlandığı yerden kaldıran adam:

— Bu kadar içmemeliydiniz, dedi. Baksanıza yürüyemiyorsunuz bile!

— Haklısınız, dedi sarhoş. Fakat içmemem değil, yürüyemediğime göre bardan çıkmamam gerekirdi!

Fedakârlık

Karı koca gece geç vakit sinemadan evlerine dönüyorlardı. Birden karşısına elinde tabanca, bir hırsız çıktı:

— Ya paranı, ya canım! dedi adama.

Beriki karısına dönerek: — Suzan, dedi, sen benim hayatımsın, şu adamla git...

Sâkin adam

Far-West'de bir barda birçok kovboy toplandı poker oynuyorlardı. Birdenbire bar kapısı açılarak içeri bir adam girdi. İki elindeki silâhlarla aynaya üst üste ateş ederek tuzla buz haline getirdi. Herkes ona doğru döndüğü sırada adam son derece sâkin bir halde büfeye yöneldi ve nazik bir tavırla:

— Patron, dedi, lütfen bana bir bardak ıhlamur verir misiniz!

— İhlamur mu? diye hayretle barmen sordu.

— Evet... Ama, çok, çok hafif olsun!

— Gel buraya Poool... Sen öyle işlerden anlamazsın!..

Deli

İki deli yolda karşılaştılar:

— Nasılsın, iyimisin? diye sorar biri.

Diğeri cevap verir:

— Çok şükür. Şikâyet edecek bir şeyim yok. Karım hastanede. Annemin lumbagosu var. Oğlum kızamığa yakalandı. Benim de böbreklerim ağrıyor. Ya sen nasılsın?

— Berbat. Ölen teyzemden mirasa kondum. Karım piyangoda 15.000 frank kazandı. Kaynanam evine döndü. Sen de görüyorsun ya durumum çok kötü. Ama cesaretimi hiçbir zaman kaybetmiş değilim. Bir parçacık şansla bu işin içinden de sıyrılabilirim.

İnek gözüyle

Trenin kömürle işleyeninden başkasını görmemiş olan genç inek, sefere yeni konan elektrikli trenin, yanından rüzgâr gibi geçip gittiğini gördü:

— Bak hele! diye mırıldandı. Sigarayı bıraktığı nasıl da belli... Ne öksürüyor, ne tıksırıyor, kâfirin ne de dumanı çıkıyor!

Zekâ denemesi

Onesim doktora gitmişti. Muayeneden sonra doktor, zekâsı üzerinde bir deneme yapmak amacıyla:

— Concorde meydanında gezdiğinizi farzedin, dedi. Birdenbire, kalabalık içinde, bir geminin üzerine doğru geldiğini görseniz ne yaparsınız?

Onesim hemen cevabını verdi: — Ne mi yaparım? Derhal içmeye son veririm.

— Parmağınızın birini blüzumun düğmesinden, diğerini de «Dur» düğmesinden çekiniz!..

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

TÜRKİYE
HALK
BANKASI

Bütün bankacılar hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servisini - İB M makinaları ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımız da "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

(Basın: 60153 - A - 20220 — 87)

— NEZLE GÖĞÜME İNMIŞ DOKTORCUĞUM!

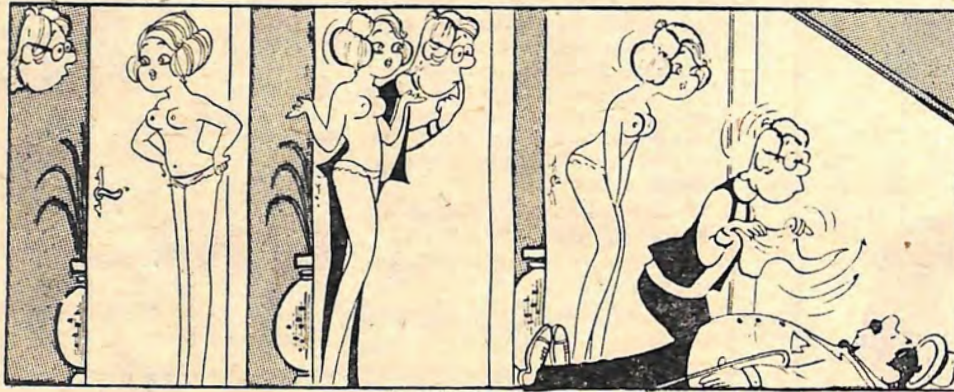
Dünya kar'ka- türleri

YAZISIZ

— NE KIZIYORSUN YAHU, ARABANIZI İTMEYİZE YARDIM EDİYDUM İŞTE !..

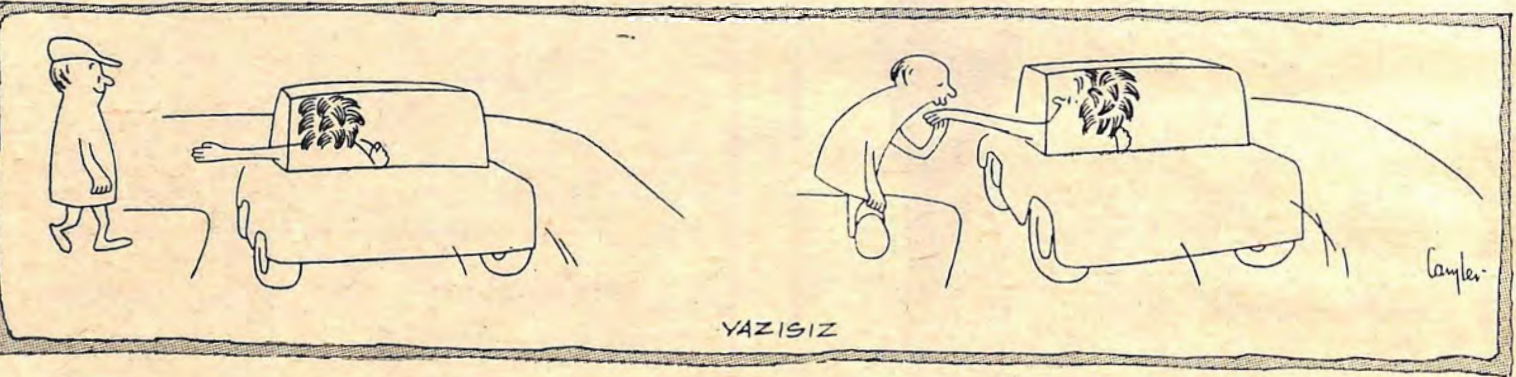

— KAPI ÇALINDI !. — BANA GÜNAYDIN DEDİ !.

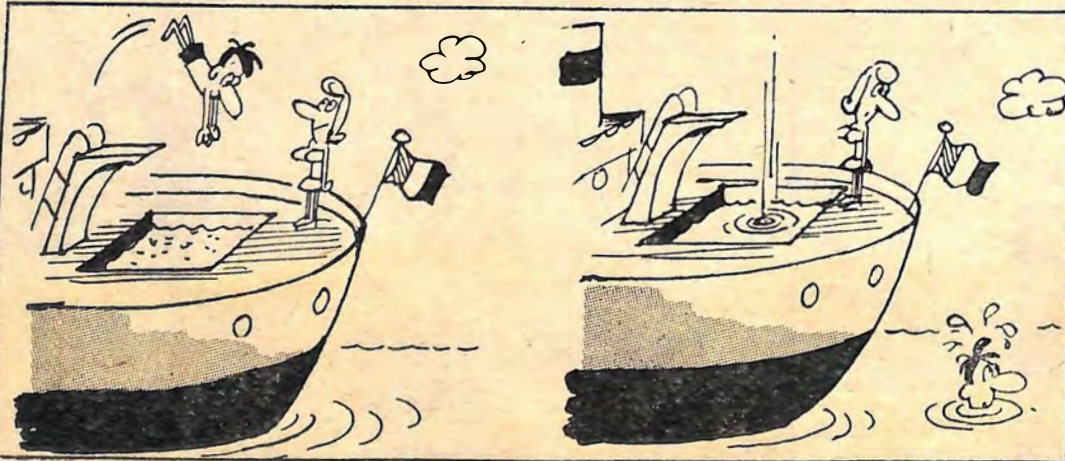
— VE DÜŞTÜ BAYILDI !.

YAZISIZ

YAZISIZ

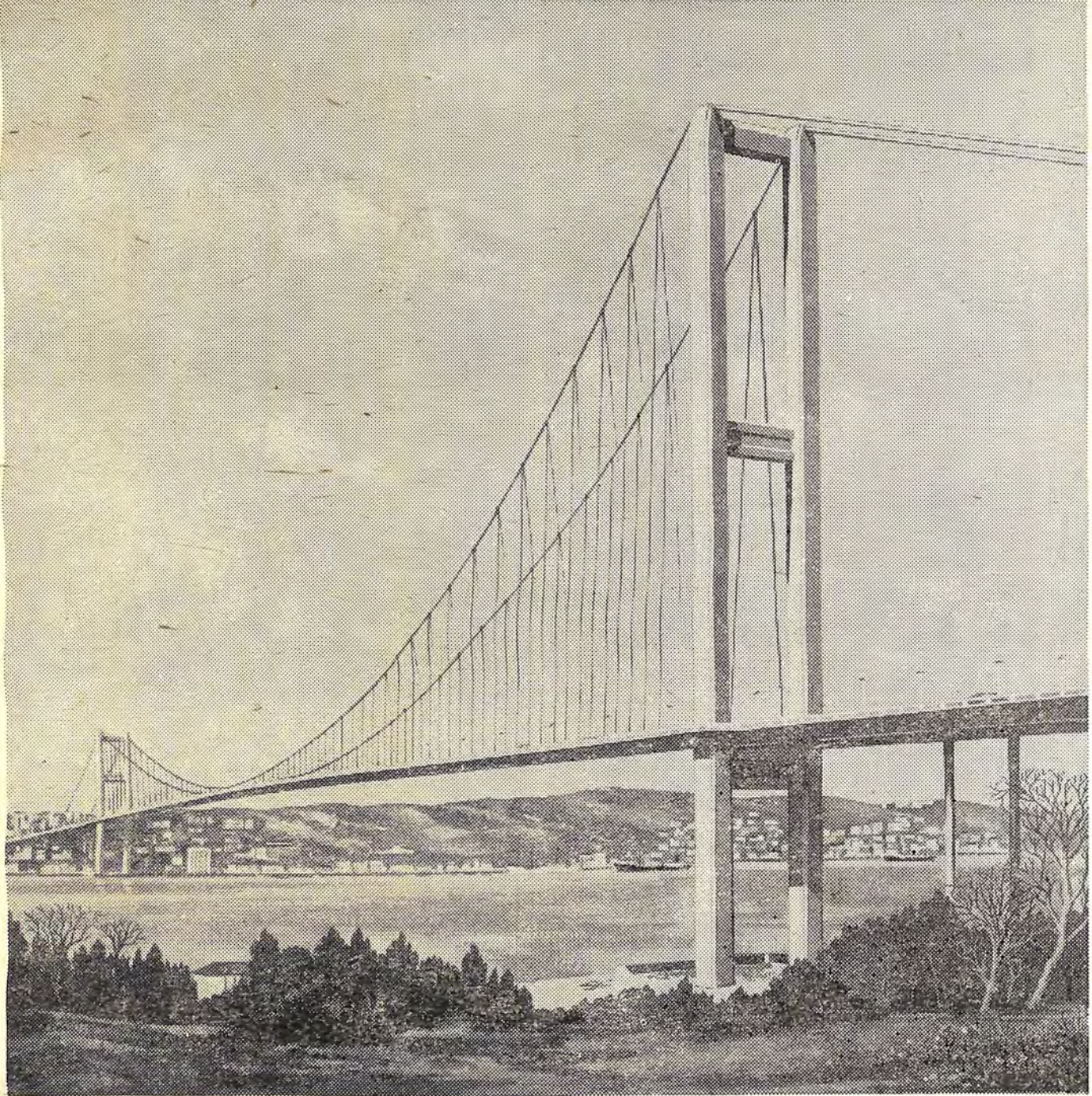

YAZISIZ

— ŞİMDİ SİZE "ŞOK TEDAVİSİ" YAPACAĞIM !..

İstanbul boğaz köprüsü Asyayı Avrupaya bağliyyacak...

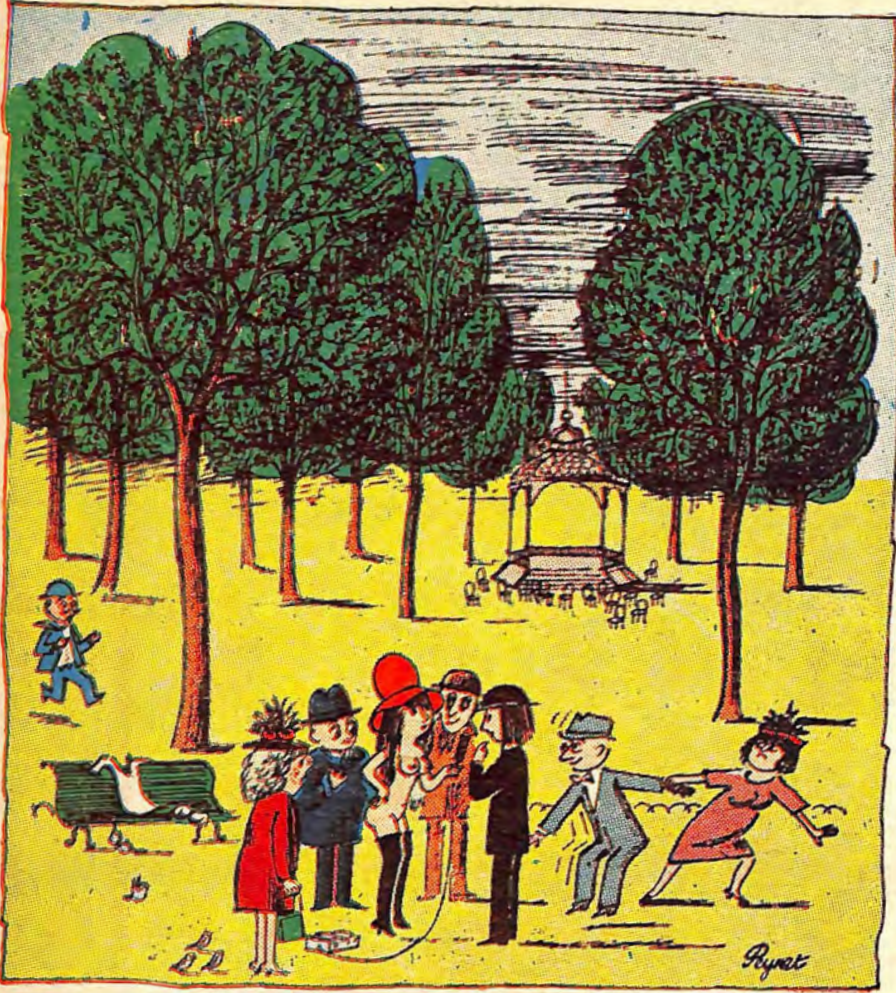
Bugünü yarınıza bağliyyacak
en sağlam köprü
Türkiye İş Bankasıdır

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2571 — 89)

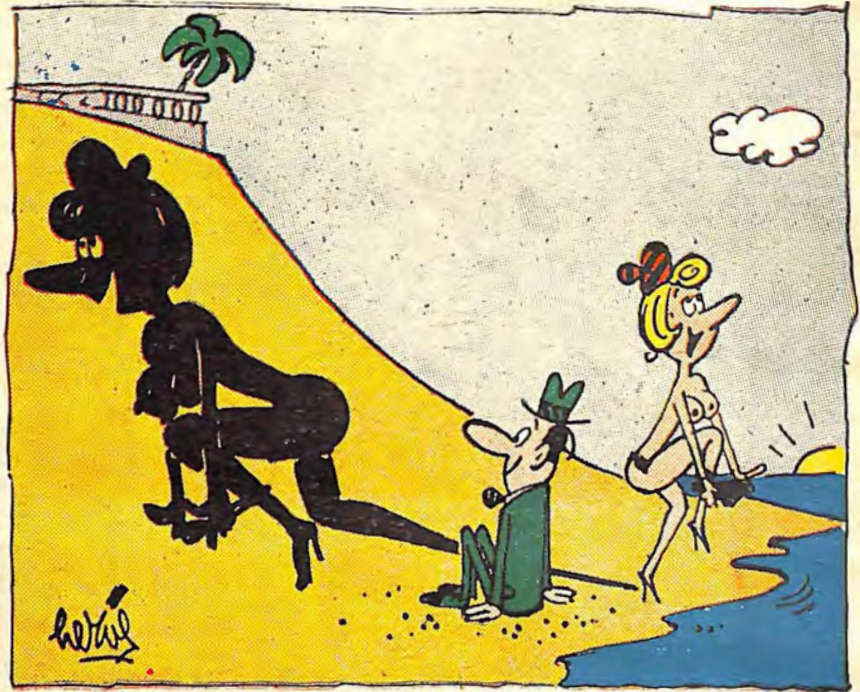
AKI

— ŞİMDİ SÖYLEYİN BAKALIM , SEKSE TARAFTAR MISINIZ , DEĞİL MİSİNİZ ?..

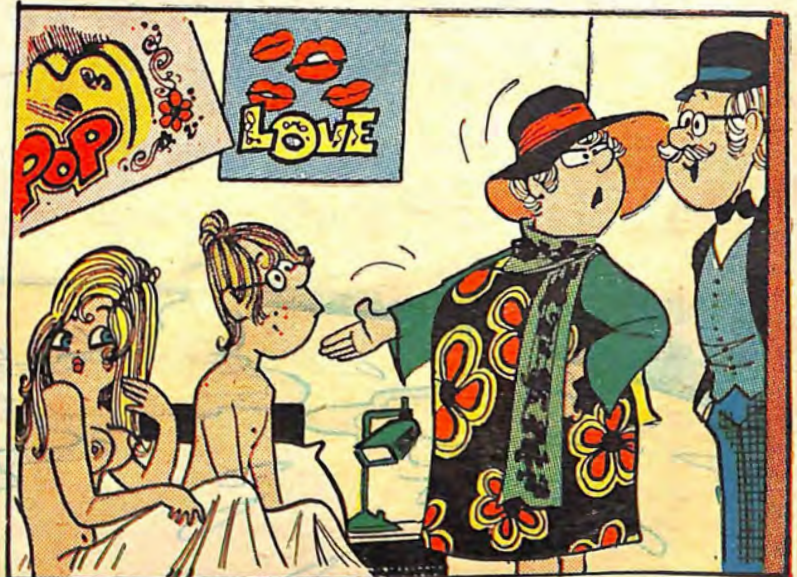
— YÜKSEK TEPELERİ GÖRMekten BAŞIN DÖNMEDİ Mİ SENİN ?..

— SAKIN BAKMAYIN , ÇOK UTANGAÇIMDIR !..

— BİL BAKALIM POOL !.. UÇTU UÇTU NE UÇTU ?..

— OÖLÜN , HİZMETÇİ KIZLA İŞİ PIŞIRMİŞ . SENDE HİZMETÇİ : " VAY ŞANSLI ÇAPKIN VAY " DİYORSUN !..